

சங்கச் செவ்வியல் மறுவாசிப்பு - பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

பேரா. முனைவர் தென்னவன் வெற்றிச்செல்வன்

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

சங்க இலக்கியத்தை, தமிழின் கருத்துக் கருவூலமாக பார்ப்பது பொதுவான பார்வையாக உள்ளது. சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளை அணுகினோமானால், பெரும்பாலும் விதந்தோதும் போக்கும், பாராட்டுவதைத் திறனாயும் அகச்சார்பும், மேலோங்கியிருக்கக் காணலாம். பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியம் குறித்த சமகாலப்பார்வை தமிழை, தமிழ்ச் சூழலை பண்டுதொட்டு உணர்ச்சிபூர்வமாக அணுகியதால் கட்டமைக்கப்பட்டது எனலாம். சங்க காலம், பாலாறும் தேனாறும் பாய்ந்தோடிய, கடவுள்களே கூட பாவலராக பா புனைந்த காலமாக, முன்னோர் சொல் பொன்னே போல் போற்றும் மரபாக, எவ்வித விமர்சனமும் அற்றுச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

மறுவாசிப்பு, தொன்மவியலைச் சமகால வாழ்வியலோடு பொருத்தி, புதியநோக்கு புதியகோணம் புதியபரிமாணம் என, மாறுபட்ட களங்களில் புரிந்துகொள்ள முயலும் முயற்சியாகும். பெரியாரிய / மார்க்சிய அழகியல் வெளிச்சத்திலிருந்து சங்கச்செவ்வியல் இலக்கியத்தை மறுவாசிப்பு செய்ய முயல்கிறது இக்கட்டுரை.

குறிச்சொற்கள்:

மறுவாசிப்பு, சூழலியல், பழமொழி, ஒத்திசைவு, முரணியல்பு, வருணச்சிந்தனை, திணைக்கோட்பாடு, கரவுத்தொடர்பியல்.

முகவுரை:

வாசிப்பை, திருவாசிப்பாக்கிப் புனிதப்படுத்தி, பிரதியின் மீது எந்த விமர்சனமும், முன்னோர் சொல் பொன்னேபோல் போற்றி, காலமும் கருத்தும் குறித்த தர்க்க நியாயங்களைக் கோராமல், படைப்புக்குப்பின் இயங்கும் உற்பத்தி உறவுகள் - உற்பத்தி சக்திகள் சார்ந்த கருத்தியல் பற்றி துலக்கம் கொள்ளாமல், ஊடுருவிப்பாயும் பார்வையல்லாமல் (Cosmic outlook) வாசிக்கும், பழமைவாத வாசிப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உதிர்ந்து வருகிறது.

இன்றைய காலச்சூழலில் பெரிதும் கவனத்திற்குள்ளாகி இருக்கும் ஒரு சொல் 'மறுவாசிப்பு' என்பது. மேலாய்வும் மீளாய்வும் கூடிமுயங்கப் பிறப்பது மறுவாசிப்பு ஆகும். 'கோபுர தரிசனம் கோடி புண்ணியம்' என்பது வழிபாடு சார்ந்த, பொதுப்புத்தி வாசிப்பு. ஆனால், ஆலய வழிபாட்டுரிமை மறுக்கப்பட்டோர் தொலைவிலிருந்தே வழிபாடு நிகழ்த்துவதற்கான சமரச ஏற்பாடுதான் அப்பழமொழி என்பது மறுவாசிப்பாகும்.

மறுவாசிப்பு, தொன்மவியலைச் சமகால வாழ்வியலோடு பொருத்தி, புதிய நோக்கு புதிய கோணம் புதிய பரிமாணம் என, மாறுபட்ட களங்களில் புரிந்துகொள்ள முயலும் முயற்சியாகும். புதிய கேள்விகள் மறுவாசிப்பின்போது எழுப்பப்படும். புதிய தர்க்க நியாயங்கள் மறுவாசிப்பில் முன்வைக்கப்படும். பொதுவாசிப்பில் பொதுக்கண்களுக்குப் புலனாகாதவை, மறுவாசிப்பின் போது, மூன்றாவது கண்ணுக்குப் புலப்படும்.

மகாபாரதத்தை, விடுதலைப் போரின்போது, பாஞ்சாலி சபதமாக பாரதி மறுவாசிப்பு செய்தார். அந்த வகையில் பாரதி, தமிழ் மறுவாசிப்பு முன்னோடி எனலாம். மகாபாரதம் அய்ராவதி கார்வேயால் மறுவாசிப்பு செய்து நாவலாக்கப்பட்டது. தமிழில் உபபாண்டவமாக எஸ்.ராமகிருஷ்ணனால் மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டது. ஜெயமோகன், பிரபஞ்சன், பூமணி, ஆகியோரும் தொடர்ந்து மகாபாரதத்தைத் தமிழில் மறுவாசிப்பு செய்தவகையில் குறிப்பிடத்தக்கோர் ஆவர்.

இராமாயணம் இராவண காவியமாக புலவர் குழந்தையால் மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட்டது. இராமாயண அகலிகை புதுமைப்பித்தனால் சாபவிமோசனமாக மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட்டது. புதுக் கவிதைக் காவிய வடிவில் கல்லிகையாக ஞானியால் மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட்டது. சரயுநதியில் சீதை குளிக்கச் செல்லும் காட்சிச் சித்திரம் மகாமக சாபம் ஆக பாவண்ணனால் மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டது.

காலந்தோறும் பல பனுவல்களும் மறுவாசிப்புச் செய்யப்பட்டே வருகின்றன. உலக இலக்கியப் பரப்பில் மறுவாசிப்பு என்பது மிகமுக்கிய, இலக்கிய ஆக்கமாக பரவலாக்கம் பெற்று வருகிறது.

சிலப்பதிகார மறுவாசிப்பு, பாரதிதாசன் பரம்பரைக் கவிஞர் முடியரசனால் மாதவி காவியமாகவும், கவிஞர் யுகசிற்றியால் எழுதாச் சிலம்பாகவும் மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. நாம் இந்தச் சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கும்

இதே வேளை, உலகெங்கும் எத்தனை மறுவாசிப்புகள் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் அனுமானிக்க முடியாது. அந்த அளவுக்குத் தொடர் ஓட்டங்கொள்கிறது, மறுவாசிப்பு.

சிலப்பதிகார மறுவாசிப்பும் பெரியாரைத் துணைகோடலும்

சிலப்பதிகாரத்தை, இதுகாறும் இயல் இசை நாடகக் கூறுகளைக் கொண்டு, முத்தமிழ்க்காப்பியம் என்றும், காட்சிப் புலப்பாட்டுத் திறம் மேலோங்கிய பார்வையில், நாடகக் காப்பியம் என்றும், மூவேந்தர் சேர, சோழ, பாண்டிய ஆட்சிப் பகுதிகளில் நிகழ்களம் அமைந்ததால் 'தேசியக் காப்பியம்' எனவும், அரசர்கள் அரசியர்களை பாட்டுடைத் தலைவர் - தலைவியராக்கிய பழம் மரபு தகர்த்து, குடிமக்களை நாயக - நாயகியராக்கிய வகையில் 'குடிமக்கள் காப்பியம்' எனவும், கடவுள் வாழ்த்துக்குப் பதிலாக, 'ஞாயிறு போற்றுவும்' 'திங்களைப் போற்றுவும்' 'மாமழைபோற்றுவும்' 'புகாரைப்போற்றுவும்' என இயற்கையைப் போற்றி வணங்கித் தொடங்கும் வகையில், 'புரட்சிக் காப்பியம்' எனவும் சுட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. மேலும், சிலப்பதிகாரம் சமணக் காப்பியம் என்று உள்ளீட்டு அமைப்பில் அடையாளப் படுத்தப்பட்டு வந்தது. கடவுள் வாழ்த்து இடம்பெறாத புரட்சிகரத் தன்மையை விதந்தோதுபவர்க்கு, இங்கு ஒரு கேள்வியும் எழுகிறது. பலிகொடுப்பதை எதிர்த்த சமணம், சைவம் போன்ற வகையறாக்களால் கழுவில் ஏற்றப்பட்டது ஒருபுறமிருக்க, சமணத்தை அடியுறை உண்மையாகக் கொண்ட, சிலப்பதிகாரத்திற்குள்ளே பலிகொடுத்து வழிபாடு செய்யும் சித்திரங்கள் விமர்சனமற்று இடம்பெறுவதும், இந்திய சமயங்களாகிய ஆசீவகம், உலகாயதம், சமணம் மற்றும் பவுத்தத்தை கபளீகரம் செய்த சைவம், சைவ மந்திரங்களைக் கேட்கக்கூடாதென காதுகளில் மணிகளைக் கட்டிக்கொண்டு தலையாட்டுவதன் மூலம் மணியொலி வழியாக, சைவ மந்திரங்களுக்கு செவிமடுக்காத வைணவம், வைணவத்தை எதிர்த்த சைவம், இஸ்லாம், கிறித்துவம், ஆகியவற்றையும் உறவாடிக் களவாடுவதன் மூலம் பார்ப்பனியம் தன் ஆக்டோபஸ்

கரங்களை நீட்டிக் கவ்விய வரலாறு தானே இந்திய வரலாறு என்று நுண்கூர்ந்தாய்வு மிக்க ஆய்வாளர் கேட்கமுடியும்?

**அன்றுதொட்டுப் பாண்டிய நாடு
மழைவறங் கூர்ந்து வறுமையெய்தி
வெய்யு நோயும் குருவும் தொடரக்
கொற்கையில் இருந்த வெற்றிவேற் செழியன்
நங்கைக்குப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக்
கொன்று களவேள்வியால்
விழாவோ டுவந்த சாந்தி செய்ய
நாடுமலிய மழைபெய்து
நோயும் துன்பமும் நீங்கியது**

என்று 'உரைபெறு கட்டுரை' பகுதியில் இடம்பெறுகிற செய்தியை நோக்குகையில், 8000 சமணர்களைக் கழுவிவேற்றியதாக பெரிய புராணம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதைப் போல, கொற்கையை ஆண்ட வெற்றிவேற் செழியன் என்ற பாண்டிய மன்னன், முன்பு பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் செய்த தவறால், பொங்கி எழுந்த கண்ணகியின், சினத்தைத் தணிப்பதற்காகப் அப்பாவிப் பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று, பலியிட்டு, களவேள்வி நிகழ்த்திச் சாந்தி செய்வித்தான், எனச் சிலப்பதிகாரம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறதா?

பாண்டிய நாட்டில் நிலவிய பஞ்சத் திற்கும் வறட்சிக்கும், குருவும் வெப்புமாகிய கொள்ளை நோய்கள் பரவியதற்கும் கண்ணகியின் ஆறாச்சினமும் மாறாச் சினமும் தான் காரணமா? அவ்வுற் பாதங்களுக்கும் இயற்கைக்கும் தொடர்பு ஏதுமில்லையா எனக் கேட்கிறது. 'மறுக்கப்பட்ட நீதியும் மறைக்கப்பட்ட உண்மையும்' நூல். தவிரவும்,

**'பார்ப்பார் அறவோர் பசுபத்தினிப் பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி எனும் இவரைக் கைவிட்டு
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க'
என்று கண்ணகி, தீயாணை இடுகிறாள்.**

தானம் பெற வந்த பார்ப்பனக் கூனனை மதயானை ஒன்று, தன் துதிக்கையால் பற்றித் துன்புறுத்திய போழ்து, கோவலன் விரைந்து சென்று, யானையின் துதிக்கையில் இருந்து அவனை விடுவித்து, அதன் தந்தங்களுக்கு இடையில் புகுந்து,

அதன் பிடர்மீது ஏறி விஞ்சையன் போல அமர்ந்தான். அந்தண முதுமகனை யானையின் துதிக்கையினின்றும் விடுவித்து, அவனுக்குப் பெரும் பொருள் தானமாகக் கொடுத்ததன் பயனாகத்தான், கோவலன் வானோர் வடிவம் பெற்றுத் துறக்கம் புகுந்தான் என்று கதைக்கப்படுகிறது.

கண்ணகியின் தாயும் கோவலனின் தாயும், மாதவியும் அத்தகைய செயலைச் செய்திலர். அதனால் அவர்கள் துறக்கம் புகவில்லை என்று மாடலன் கூறினான். இதன் தொடர்ச்சியாக நிறைவு விழாக்கள் மற்றும் பிறந்தநாள், நினைவுநாள் விழாக்கள் கொண்டாடி மகிழும் பெருஞ் செல்வர்கள், பிற ஜாதியருக்கு அன்னதானம் செய்வோர் வஸ்திரதானம், சுவர்ணதானம், கோதானம் முதலிய தானங்களை பார்ப்பனருக்கு மட்டுமே வழங்குகிறார்கள். ஏனெனில், அத்தகைய தானம் பார்ப்பனர்க்கு வழங்குவதுதான் புண்ணியம் என்று கருதுகின்றனர். சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் தோன்றிய அவ்வழக்கம் இன்றும் நடைமுறையில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது என்கிறார் வெ. பெருமாள்சாமி (சிலப்பதிகாரம் மறுக்கப்பட்ட நீதியும் மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளும்.)

தவிரவும் நீர்ப்படை காதையில், இடம்பெறும் செய்தியை எடுத்துக் கொள்வோம். வடபுலத்தில் கனக விசயர்களுடன் நிகழ்ந்த போரில் வெற்றிபெற்ற தன் வீரர்களைச் சிறப்பிக்க விரும்பிய செங்குட்டுவன், அவ்வீரர்களுக்காகப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வாகைப் பூக்களை வெற்றிவிழாவின் போது, பரிசளித்துப் பெருமைப்படுத்தினான். ஆனால், கங்கைக் கரையில் குளித்துவந்த மாடலனுக்கு தன் நிறையளவான 50 துலாம் ஆடகப்பசும்பொன் வழங்குகிறான். அதன் இன்றைய மதிப்பு 45கோடியே 57 லட்சத்து அறுபதினாயிரம் ரூபாய். இவ்வளவு மதிப்புடைய தங்கத்தையே மாடல மறையோனுக்குச் செங்குட்டுவ மடையன் அறிவற்று ஈந்தான் என, அருளியார், நிழல் காண்மண்டிலம் சங்கச்செவ்வியல் வாசிப்பும் மறுவாசிப்பும் (ஆசிரியர் - தெ, வெற்றிச்செல்வன்) எனும் நூலில் அணிந்துரைக்கிறார்.

இதையெல்லாம் வைத்துப் பார்க்கின்றபொழுது, பார்ப்பனியம் தன் செல்வாக்கைப் பெறுவதற்கான எல்லா வழிவகைகளும் திறந்துவிடப்பெற்ற நிலையைக் காண்கிறோம். சமணக் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரத்துள் இந்துத்துவப் பார்ப்பனியம் ஊடுருவியது எப்படி என்பது கேள்வி.

பத்தினி, பதிவிரதை என்ற சொற்கள் முட்டாள் தனத்திலிருந்தும் மூர்க்கத் தனத்திலிருந்தும் தோன்றிய சொற்களாகும் என்பதோடு, தொடர்ந்து பெரியார் சொல்கிறார்: தமிழர் சரித்திரம் தொடங்கிய காலம் முதல் இன்றுவரை கற்பில் சிறந்த கண்ணகி ஒருத்தியைத்தான் போற்றப்பட வேண்டியவளாகக் கண்டு பிடிக்க முடிந்திருக்கிறது என்றால், இது தமிழ்ப்பெண் சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு இழிவும் பழியும் ஆகும் என்று சிந்தியுங்கள். தமிழ்ப் பெண்களில் ஒருத்திதான் பதிவிரதை என்பது தமிழ்ப் பெண் சமுதாயத்தை இழிவு படுத்தியதும் வெறுக்கத்தக்க செய்கையும் ஆகாதா?

தவிரவும், 'உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை' என சங்கப் பாடலில் இடம் பெறுவது போல, புதுமணல் பரப்பிய பந்தலில் பிச்சிப்பூவும் நெல்லும் தூவி, உளுந்துக்களி பரிமாறி முதுபெண்டிர் வழிநடத்திய, தமிழர் திருமணம் சிலப்பதிகாரத்துள் வானின் கண் செல்லும் சந்திரன் உரோகினியைச் சேர்ந்த நாளிலே வானின் கண் விளங்கும் விண்மீனாக உள்ள அருந்ததி போலும் கற்புடையானை, கோவலன் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத் தீவலம் செய்து திருமணத்தைச் செய்து கொண்டான் என்று கூறியிருப்பதைக் கொண்டு, ஆரியப் பண்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்வது சரியா என்று பெரியார் சிலப்பதிகாரத்தை மறுவாசிப்புச் செய்கிறார்.

மேலும் கண்ணகி கண்ட தீக்கனா பற்றி கோவலனிடம் உடனே கூறியிருந்திருக்கலாமே! பின்னர் மதுரை நிகழ்வுகள் தடுக்கப்பட்டிருக்கலாமே! அவன் 'எழுக்' என்றதும் அவனுடன் சென்றது கூட பெண்ணடிமைத் தனத்தையும் ஆணாதிக்கத்தையும் தானே

காட்டுகிறது என்றும், (பெரியாரின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் - இரா.மணியன்) அதைக் கூட, ஒரு பெண்ணின் குரல் ஒலிக்க முடியாதபடி ஏன் செய்யவேண்டும்? என்றும் கவுந்தி, கண்ணகி, கோவலன் மூவரும் ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்த போது, ஒருபெண்ணும் ஆணும் (வம்பப்பரத்தை, வறுமொழியாளன்) காமனும் ரதியும் போல் காட்சியளிக்கும் இவர் யாவர் என வினவ, அய்யை, இவர்கள் என்னுடைய மக்கள் எனச் சொல்ல, ஒருவயிற்றில் பிறந்தோர் கணவனும் மனைவியும் ஆகக் கூடிவாழ்க்கை நடத்துதல் உண்டோ எனக் கேட்க, அது கேட்டு கண்ணகி நடுங்க, அது கண்ட அய்யை "முள்ளுடைக் காட்டின் முதுநரி யாகென" என அவர்கள் இருவரையும் சபிக்கிறார். உடனேயே அந்த வம்பப் பரத்தையும், வறுமொழியாளனும் நரிகளாக ஆகி ஊளையிடத் தொடங்கி விட்டதாகக் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. (நாடுகாண் காதை) வழி சொல்லக்கூட மாங்காட்டுப் பார்ப்பானை வலியப் புகுத்தியிருப்பதும், அவன் வழியை மட்டும் சொல்லாது, புண்ணியச் சரவணத்தில் மூழ்கினால் அய்ந்திர நூலை அறியலாம். பவகரணியில் மூழ்கினால் உள்ளத்து எண்ணியவற்றை எல்லாம் அடையலாம் என்றும், பார்ப்பனியத்தைப் பிரச்சாரம் செய்பவனாக வருகிறான் என்றும் தமது மறுவாசிப்பின் தர்க்கங்களைப் பெரியார் முன்வைக்கிறார்.

போலவே, சிலப்பதிகாரத்தின் 22ஆவது பகுதியான அழற்படு காதையில் நால்வகை வருணச் சிந்தனையும், ஒவ்வொரு வருணத்துக்கும் ஒவ்வொரு பூதம் தெய்வமாக உள்ளது என்றுரைத்து, வருணபூதங்கள் நான்கின் இயல்புகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. வருணக் கடமையாகிய வைசியனும் ஷத்திரியனும் சூத்திரனும் பார்ப்பானைக் கண்டால் முந்திக்கொண்டு வணங்குதல் வேண்டும் எனும் அடிப்படையில் கோவலன், மாடலன் எனும் பார்ப்பான் வரும் போது, வணங்குவதும், பார்ப்பனன் 'கோவலன் தீதிலன்'; என்று அய்.எஸ்.அய் மற்றும் அய். எஸ்.ஓ முத்திரையிட்ட சான்றிதழ் தருவதும் முற்பிறவி நம்பிக்கை, எங்கும் எதிலும்

பார்ப்பனியம், ஆரியச் சூழ்ச்சியுமாக இப்பனுவலை மறுவாசிப்பு நிகழ்த்துகிற பெரியார், கதையை விட, மதத்தை முன்னிறுத்துவதும் மதப்பிரச்சாரத்தை குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பதுவும் மட்டுமல்லாது, சமணக் காப்பியம் என முத்திரை குத்தப்பட்ட, சிலப்பதிகாரத்துக்குள் வருணாசிரம் இந்துத்துவம் கோலோச்சுவது எப்படி? என முரண் நகைப்பது கருத்தக்கது.

**தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகளும்
நவீன கோட்பாடுகளும் - ஒத்திசைவும்
முரணியல்பும்:**

**‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்’**

என்கிற தொல்காப்பியம், வடமொழிகள் கூட்டும் வேதவழிப்பட்ட வீடுபேறு பற்றி கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்பதோடு, உலகத் தோற்றக் கதைகள் பல்வேறு மொழிக் கூட்டத்தாரிடையே பலவிதமாக மதவழிப்பட்ட, வேதவழிப்பட்ட வைதிகக் கண்ணோட்டம் கொண்டிருக்க,

**‘நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்துங்
கலந்த மயக்க முலக மாதலின்’**

என்று பகுத்தறிவுக் கண்ணோட்டம் கொண்டிலங்குகிறது.

எனவே, இந்தியச் சூழலில் மட்டுமல்லாது. உலகச் சூழலில் இப்படி, பரந்துபட்ட நிலையில் வைத்து, பகுத்தறிவு மெய்ப்பொருளியல் சார்ந்து தொல்காப்பியத்தை, அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதற்குரிய விரிதரவுகள் அதற்குள்ளேயே இருக்கின்றன எனலாம்.

தொல்காப்பியத்தை, சூழலியல் பொருத்தத் தோடு, அணுகவேண்டும் என்கிறார் கெ.அய்யப்ப பணிக்கர். திணைக்கோட்பாடு, திராவிட அழகியலின் அதிகாரப் பூர்வமான பதிவேடு. பொருளதிகாரம் மனித வாழ்வை அதன் பின்னணியுடனும், உந்துசக்தியுமான நிலவியற்கையோடும், உறவுப்படுத்திக் காணும் ஒரு முழுமையான தத்துவமாகும். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் திராவிட இலக்கியச் சிந்தனையின் உயிர்மை - நுண்மை வடிவமாகும். அதனை வளர்த்தெடுத்தால் ஒரு வேளை, உலகிலே மிகத் தொன்மையான,

விழுமியத்தன்மை கொண்ட, ஒரு சூழிடவியல் அழகியல் கோட்பாட்டையும் பெறலாம்.

இன்று, மேற்கத்திய மொழிகளில் (Eco-Criticism) என்றழைக்கப்படுகின்ற சூழலியல் இலக்கியச் சிந்தனை உருவாகி வளர்ந்து வருகின்றது. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சங்ககாலப் படைப்புகளுடன் தொடர்புபடுத்தி, வளர்ச்சி பெற்ற திணைக்கோட்பாடு மாறிய சூழ்நிலையில், பிறமொழி இலக்கியங்களுக்குப் பொருந்துவதாகும். ஒருவேளை உலகிலேயே வேறெந்த மொழிகளிலும் இதுபோன்றதொரு சூழலியல் இலக்கியக்கொள்கை, முற்காலத்தில் தோன்றவில்லை என்பதால், திராவிடத் திணைக்கோட்பாடு நம்மால் பயன்கொள்ள வேண்டிய ஒரு கோட்பாடாகும்.

எனினும் இந்நூற்பாக்களை இன்றும் கூட திராவிட மக்கள் போதுமான அளவு புரிந்துகொள்ளவோ, இலக்கிய ஆய்வில் பயன்படுத்தவோ முனைப்புக் கொள்வதில்லை. சமஸ்கிருத மேலாதிக்கமும், மேற்கத்திய பாதிப்புகளுமே இந்நிலைக்கான காரணங்கள். அரிஸ்டாட்டில் முதல், எட்வர்டு சையத் வரையான மேலைத் திறனாய்வாளர்களின் கொள்கைகளுக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தில் எள்ளளவுகூட, இத் திராவிடக் கோட்பாடுகளுக்கு அளிக்கப்படுவதில்லை. காலனிய ஆட்சியின் மாயப் பாதிப்புக்கு ஆட்பட்டு, மயங்கிப்போன இந்திய அறிவுஜீவி வர்க்கமே, இந்நிலைக்குப் பொறுப்பாளிகள். சமஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனையில், மிக விரிவாக விவரிக்கப்பட்டுள்ள தொனிக் கோட்பாட்டைவிட, மேலைத் திறனாய்வாளர்கள் கவனம் செலுத்திய படிமக் கோட்பாட்டைவிட, ஆற்றல் மிக்க வளமான ஓர் உணர்ச்சியும் பொருளும் இணைந்த நிறைவே, பொருளதிகாரத்தில் உள்ளுறை உவமையால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது, என்று விரித்துரைத்துள்ளார் பணிக்கர். (கெ.அய்யப்ப பணிக்கர், இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள், சூழல் பொருத்தம் மாற்று வெளியீடு, சென்னை.)

வரலாறு பேணும் பொறுப்பின்மை மற்றும் சைவ ஏற்பின்மை காரணமாகச் செம்மொழி இலக்கியப் பதிப்பும், பயில்வும்

தமிழில் தள்ளிப்போன வரலாறும், வாசிப்புக்குக் காலமெடுத்துக் கொண்ட தமிழ்ச் சமூகம் மறுவாசிப்புக்கு வந்தடைய எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி குறித்தெல்லாம் மிகுதியும் சிந்திக்கவேண்டியிருக்கிறது.

போலவே, கந்தர்வ மணம் பற்றித் தமிழும் ஆரியமும்பேசினாலும் இரண்டும் வேறுவேறு; ஒன்றல்ல எனும் சுப்பு ரெட்டியாரின் பார்வை மிக நுணுக்கமானதாய் உள்ளது. ஆரிய மணமாகிய கந்தருவத்திற்கும் தமிழரின் களவு மணத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை கருதத்தக்கது. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக எதிர்ப்பட்டார் இருவர், புனலோடு புல் சாய்ந்தார் போலத் தம் தலைமைக் குணங்களை இழந்து, மெய்யுறு புணர்ச்சியிற் கூடி மகிழும் இயல்பே கந்தருவ மணம் என்பது. இங்ஙனம் கூடினோர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கூடி வாழ்வர் என்ற கட்டாயமில்லை. எதிர்ப்பட்ட அளவில் வேட்கை மிகுதியால் கூடிப் பின் அன்பின்றி, பிரிந்து மாறும் வரம்பற்ற நிலையும் இவ்வகை மணத்திற்கு உண்டு. இன்று உலகியல் வழக்கில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளை நாம் காணத்தான் செய்கின்றோம். ஆனால், தமிழர் கூறும் களவொழுக்கமோ இருவருள்ளும் உள்நின்று சுரந்த அன்பின் பெருக்கினால், தான் - அவள் என்ற வேற்றிமையின்றி இருவரும் ஒருவராயொழுகும் உள்ளப் புணர்ச்சியாகும்.

“தானே அவளே தமிழர் காணக் காமம் புணர்ச்சி இருவரின் ஒத்தல்”
(இறையனார் களவியல்)

இதையே, தொல்காப்பியர், ‘அன்பொடு புணர்ந்த அய்ந்திணை மருங்கிற் காமக்கூட்டம்’ என்று குறிப்பிட்டார். இதுவே தமிழியல் கூறும் களவு மணத்திற்கும் வடநூல் குறிப்பிடும் கந்தர்வ மணத்திற்கும் உள்ள உயிர்நிலையாய் வேற்றுமையாகும். (தொல்காப்பிய காட்டும் வாழ்வியல் சுப்பு ரெட்டியார் பக் 62-63)

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும் மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின் விருந்து புறந்தருதலும், சுற்றம் ஓம்பலும் பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள் முகம் பகல் முறைமையின் கிழவோற்கு உரைத்தல் அகம் பகல் மரபின் வாயில் கட்டு உரிய”
(தொல், பொரு - 1098
ச.வே.சு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், பக் 446 - 47)

கணவனே தன் தலைவன் என்ற மனத்திண்மையும், மாறாத அன்பும், நன்றின்பால் உய்க்கும் ஒழுக்கமும், மென்மைத்தன்மையும், மறைபுலப்படாமல் ஒழுகும் நிறையும், சமையல் தொழில் வல்லமையால் விருந்தினரைப் பாதுகாத்தலும், சுற்றத்தாரைக் காத்தலும் இவை போன்றன தலைவியின் பண்புகள்.

“அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் எனப்படுதலின் மகன் தாய் உயர்பும் தன் உயர்பாகும் செல்வன் பணிமொழி இயல்பாகலான்.”
(தொல், பொரு 1120 ச.வே.சு, பக் 454, 455)

தலைவன் சோர்வைப் போக்கிக் காத்தல், தலைவி கடமையாதலால், மகன் உயர்வைத் தாய் கருதுவதுபோல, கருதிச்செயல்படுவாள் தலைவி. அவள் பணிந்த மொழியினளாக இருத்தல் வேண்டும்.

“தன்வயின் கரத்தலும் அவன் வயின் வேட்டலும் அன்ன இடங்கள் அல்வழி எல்லாம் மடனோடு நிற்பல் கடன் என மொழிப”
(தொல் பொரு 1151)

என்ற நிலையில் பெண் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாள் அச்சமுகத்தில்.

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன் முன் கிளத்தல் எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லை பிறநீர் மாக்களின் அறிய ஆயிடைப் பெய்நீர் போலும் உணர்விற் றென்ப”

என தொல்காப்பியம் அதன் காலத்தில் பெண்ணுக்கு வரையறுத்திருந்த அச்சமும் நாணும் மடனும் பயிர்ப்பும், அதன் காரணமாக, அவளது வேட்கையை வெளிப்படையாகக் கூறமுடியா நிலையும், ஒருவேளை வெளிப்படுத்த நேர்ந்தால் மண்கலத்துள் பெய்து வைக்கப்பட்ட நீர் வெளித்தெரியாமல் மெல்லப் பரவுவது போல, அவளது வேட்கை குறிப்பாலும், இதர உடல் மொழியாலும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதை, நவீனப் பெண்ணிய - தகவல் தொடர்பியல் கோட்பாடுகளுடன் பார்க்கிறார் - பொ.ந.கமலா.

ஒருவர் தாம் கருதுவதை வெளிப்படையாகவும், துல்லியமாகவும் (perfect Clarity) உணர்த்த முடியுமானால் அது நேர்த்தொடர்பியலாகும் (Direct communication) ஒன்றைத் தெரிவிக்க எண்ணுபவர்,

அக்கருத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்காது, மறைமுகமாக உணர்த்துதல் மறைமுகத் தொடர்பியல் அல்லது கரவுத் தொடர்பியல் (Indirect Communication) ஆகும். தொல்காப்பியம் நேர்த் தொடர்பியலை 'வெளிப்படக் கிளத்தல்', 'தெரிவு வேறு நிலையல்' எனவும் மறைமுகத் தொடர்பியலைக் 'குறிப்பில் தோன்றல்' எனவும் குறிப்பிடுவதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். இது மொழிவழி அல்லாத (Non-verbal) தொடர்பியலாக, மெய்ப்பாட்டு மொழியாக (Body Language) அமைவது. சொல்லும் பொருளும் சொற்றொடரும் பொருளும் இயையாமல் உள்ளுறையாகவோ, இறைச்சியாகவோ அமைவன எழுத்தொடும் சொல்லோடும் புணராத பொருட் புறத்தனவாகக் குறிப்பு மொழியாக, அமைவன என்கிற இருநிலைகளில் அமைவதைச் சுட்டுகிறார். ஆக, சங்கத் தலைவிக்கான தகவல் தொடர்பியல், அல்லகூற்று மொழியாக அமைகிறது என்கிறார். கூழை விரித்தல், காதணி களைதல், ஊழணி தைவரல், உடை பெயர்த்துடுத்தல் போன்ற அவளது 'நுட்பமான மெய்ப்பாடுகளும்' (powerful expression) அசைவுகளும் (gestures) ஆழமான உணர்வுகளை உரைக்கின்றன என்று மதிப்பிடுகிறார். (நவீன கோட்பாட்டு ஆய்வுகள், பொ.ந. கமலா, காவ்யா, சென்னை)

தொல்காப்பியத்தில் ஜாதிமுறைமைகள் புலையன் 'தொடுத்திம்பால்' விளிப்புகள் - உரையாசிரியர் அரசியல், பதிப்பு அரசியல், தொல்காப்பியர் சமணரா?

தொல்காப்பியத்தில் மழித்தலும் நீட்டலும் (பொருள் கோடலில் சங்க இலக்கியங்களில் கோள்பார்த்தல், கட்டுவிச்சி, சகுனம், சிலப்பதிகாரத்தில் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டல் போன்றவை பிற்காலச் செருகல்களா?) போன்ற பொருண்மைகள் ஆய்வுக்குக் காத்துக்கிடக்கின்றன.

சமக்கிருதம் முதலாய இந்திய மொழிக் குடும்பங்களில் மட்டுமல்லாது, அதிநவீன நாகரிகம் கொண்டதாக புளிக்கப்படும் மேலைமொழிகள் (பிரெஞ்சு, ஜெர்மன்) அஃறிணைக்குப் பால் பாகுபாடு பேணுதல்

என்பனவற்றில் எத்தகைய தர்க்க நியாயமற்ற முறையிலும் அறிவியலுக்கு அப்பாலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. காட்டாக, வடஆரிய மற்றும் சில மேலைமொழிகளில், நீண்ட மேசையை ஆண்பாலாகவும், நாற்காலியைப் பெண்பாலாகவும் குறிப்பதைச் சுட்டலாம். மொழி எவ்வாறு ஆதிக்க மொழியாக முடியும் என்பது போன்ற கேள்விகளின் சங்கிலிக் கண்ணிகளாகப் பிணைந்து கிடக்கின்றது. இத்தரவுகளில் அறிவியல் மயப்பட்ட ஆய்வுகள் - மேலாய்வுகள் - மீளாய்வுகள் பெரியாரியல் வெளிச்சத்தில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

விளிம்புநிலை நோக்கில் சங்கச் செவ்வியல் இலக்கியம்:

கண்ணீர்த் திவலைகளாய் 'இரு முலைகள்' என்று பார்க்கும் பெண்ணியப் பார்வை கொண்ட குட்டி ரேவதி போலல்லாது, பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையில், அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை (பாலை 10) வளைந்து ஏந்து இளமுலை (பாலை 29) நல் அக வனமுலை (பாலை 33) ஏர் இள வனமுலை (குறிஞ்சி 160) வண்டந் பாலை வனமுலை (நெய்தல் 191) குவவு முலை (மருதம் 350) குறுந்தொகையில், அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலை (71) உறுத்தெழு வனமுலை ஒளிபெற எழுதிய தொய்யில் (276) இன்னுறழ் இளமுலை(314) வீங்கு முலை (344) ஐங்குறுநூற்றில் காதற் குழவிக்கு ஊறுமுலை (92) தும்பை மாலை இளமுலை (127), அகநானூற்றில் ஆகவனமுலை அரும்பிய (6) முலை முகம் செய்தன முள்ளெயிறு இலங்கின (7) தேம்கோள் மென் முலை (26) எனவும் பத்துப்பாட்டில், குவி முகிழ் இளமுலை (முருகு 35) ஈரக்கு இடை போகா ஏர் இளவனமுலை (பொருந.36) அணிமுலை (சிறுபாண்.2) கவை முலை (பெரும்பாண்.358) வீங்கு முலை கடுப்ப (நெடுநல்.120) முகிழ் முலை (பட்டின. 296) வளைபுனை எழில் முலை (மலைபடு.57) எனவும், பெண் உறுப்பு சார்ந்த வர்ணனைகள் நமக்கு பழந்தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் மிக இயல்பானவை. ஆனால், கல்லாடம் கூறும் பருத்த முலை பற்றிய அடையாளம், ஒடுக்குமுறையின் குருரத்தையும், ஒடுக்கப்பட்டோரின்

எதார்த்தத்தையும் ஒருசேரப் பார்த்தால், ஜாதி ஆதிக்க ஆணாதிக்கச் சீழ் ஒழுகுவதை உணர முடியும். பெண்ணில் முலைகள் அளவற்றுப் பருத்திருந்தன. எவ்வாறெனில், கீழ் மக்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தால் எவ்வாறு குற்றங்கள் பெருகுமோ அவ்வளவு பெரிதாகப் பருத்திருந்தன என்கிறது அந்நூல். ஓர் உவமை சொல்லும்போது கூட, ஒடுக்குமுறையின் உக்கிரம் கொப்பளிக்கச் சொல்லப்படுவதை சான்று காட்டவே இம்மேற்கோள்கள் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டன.

கீழ் இருத்தப்பட்ட மக்களின் குரல்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமளவு புலப்படாது இருந்தபோதும், ஆங்காங்கே அவர்களின் வாழ்நிலை பற்றிய பதிவுகள் தென்படுகின்றன. உத்தரநல்லூர் நங்கையின் வரிகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

**“ஒருபனை இரண்டு பாளை
ஒன்று நங்கு ஒன்று கள்ளு
அறிவினில் அறிந்தபேர்க்கு
அதுவுங்கள் இதுவுக்களே
பறையனை இகழ்வதேனோ
பாய்ச்சலூர் பதிகத்தாரே!”**

என்று பாய்ச்சலூர் பதிகத்துள் கேட்கும் கேள்வி, பழங்குடி மக்கள் கூட்டமைப்பின் தலைவர் பெ.சண்முகத்தின் கேள்வியோடு, காலநீட்சி பெறுகிறது. பக்கத்துத் தெருக்காரனை ‘தொடாதே, தள்ளி நில்!’ என்று சொல்லிவிட்டு, உலகம் முழுவதையும் பார்த்து, ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்று பேசுவது எவ்வகையில் நியாயம்? என்று அவர் கேட்கிறார். இவை சற்றே பிற்காலத்தைய தமிழ்ச் சமூகப் போக்கை, அடையாளப் படுத்துபவை. பழந்தமிழ் இலக்கியப் பதிவுகள், நமக்கு முன்னர்ப் பலமுறை சொல்லப்பட்டு, புழங்கப்பட்ட, புலையன் தொடுதீம்பால் (இனிமையான சுவையுடைய பாலானது புலையன் தொட்டதால் எப்படி தரங்கெட்டது என்பதான பொருளில்) மற்றும் துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என்று இந்நான்கல்லது குடியுமில்லை (புறம் 335) என்பன போன்ற பதிவுகளை நாம் அறிவோம்.

சங்க இலக்கியத்தை, தமிழின் கருத்துக் கருவூலமாகப் பார்ப்பது பொதுவான

பார்வையாக உள்ளது. திணைப் பின்புல, நிலத்தியல் கண்ணோட்டமும், சூழலியல் மற்றும் வானவியல் கண்ணோட்டங்களும், இயற்கையோடு இயைந்த அறிவியல் கண்ணோட்டமும் கொண்ட பதிவுகள், குறிப்பாகப் பெருவாரியான தன்மை நவீற்சிப் பதிவுகள், பழங்காலத் தமிழ்ச் சூழலை, தமிழர் தகவை, அறிவாற்றலை, பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேசவல்லன என்பதில் யாருக்கும் எவ்வித மறுப்பும் இருக்காது. ஆனால், சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளை அணுகினோமானால், பெரும்பாலும் விதந்தோதும் போக்கும், பாராட்டுவதைத் திறனாயும் அகச்சார்பும், மேலோங்கியிருக்கக் காணலாம். பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியம் குறித்த சமகாலப் பார்வை தமிழை, தமிழ்ச் சூழலை பண்டு தொட்டு உணர்ச்சிபூர்வமாக அணுகியதால் கட்டமைக்கப்பட்டது எனலாம். சங்க காலம், பாலாறும் தேனாறும் பாய்ந்தோடிய, கடவுள்களேகூட பாவலராக பா புனைந்த காலமாக, முன்னோர் சொல் பொன்னே போல் போற்றும் மரபாக, எவ்வித விமர்சனமும் அற்றுச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. உயர்வு நவீற்சியும், அதீத தற்காமமும், உணர்ச்சிமயமான தன்னியல்பு அழுத்தமும் காரணமாக கல்லும் மண்ணும் தோன்றுவதற்கு முன்னால், வாள் எப்படி தோன்றியிருக்க முடியும் என்ற கேள்வியற்று, கற்காலத்திற்குப் பின்புதான் உலோக காலம் என்கிற கால வரிசை உணர்வற்று, ‘கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே வாளோடு முன் தோன்றிய மூத்தகுடி தமிழ்க்குடி’ எனும் பழம்பெருமை பேசுவது. களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலம் என, தட்டையாக சமயவாதிகளால் சமய சந்தர்ப்பம் கருதி உண்மை வளைக்கப்பட்டு புனைவுக்கு ஆட்பட்டது என, இந்தப் போக்குகளை மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, நா.வானமாமலை, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, கோ. கேசவன், இ.முத்தையா, ந.வேலுச்சாமி, ராஜ்கவுதமன், ஆ. சிவசுப்பிரமணியம், ஆ.தனஞ்செயன், கேப்டன் கலியபெருமாள் போன்றவர்கள் விமர்சனப் போக்கோடு; வேறுபட்ட பார்வையோடு பழந்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அணுகியவர்கள் என்பதை மனம் கொள்ள வேண்டும். திராவிட இயக்கம் சங்க இலக்கியம் பற்றிய

வேறுபட்ட பார்வையை முன்வைத்ததை அண்ணாவின் மேற்கோள் கீழ்க்கண்டவாறு புலப்படுத்துகிறது.

சங்ககாலம் பற்றிய அறிஞர் அண்ணாவின் படப்பிடிப்பு ஆரிய வைதிகப் பண்பாட்டிற்கு எதிரான, திராவிடச் சிந்தனையை முன்வைக்கிறது. “எனது வாத்திற்குத் துணையாக அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, பட்டினப்பாலை, தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றைச் சாட்சிக்கு அழைக்கிறேன். இக்காலத்தில் உலவும், நாசத்தை விளைவிக்கும் நம்பிக்கைகளை அக்காலத்தில் எப்படிக் காணமுடியும்? அகநானூறு, புறநானூறுகளில் எந்தத் தமிழ்நாட்டு மன்னனாவது, போருக்குக் கிளம்பும் பொழுது படைகிளம்பும் முன், பரமசிவத்திடம் பாசுபதம் பெற்றான் என்று எங்கேயாவது பாடல் உண்டா? அல்லது படை கிளம்பி, எதிரிகளுடன் போரிடும்பொழுதாவது வர்ணாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், மோகனாஸ்திரம், அக்கினியாஸ்திரம் ஆகிய அஸ்திரங்களில் எந்த அஸ்திரமாவது எதிரியை வீழ்த்திய போது உதவியதாக, எங்காவது பாடல் இருப்பதாகச் சொல்லமுடியுமா? என்று கேட்பதோடு, திராவிட மன்னர்கள் தர்மராஜன் போல் நாட்டைச் சூதாட்டத்தில் தோற்றதில்லை. அரிச்சந்திரன் போல், நாட்டை முனிவருக்குத் தானம் செய்ததில்லை. திராவிடக் கவிஞர்கள் அதலசுதல பாதாளமென்னும் பொய்யுரைகள் எழுதியதில்லை. திராவிடர் உயிர்வாழ் மானத்தை இழந்ததில்லை, உறுதியின்றி உலுத்தராய் இருந்ததில்லை. சூது, சூழ்ச்சிகளை ஆயுதமாகக் கொண்டதில்லை. சுதந்திர வாழ்வுக்காக உயிரையும் தந்தனர்” என்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார் அண்ணா.

எனவே வேதகாலத்தை, வடமொழி இலக்கியம் போன்ற வைதிக நெறிகளுக்குத் தொண்டீழியம் செய்த காலத்தைப் போலல்லாமல், தமிழர் அறிவுப்பூர்வமான, ஆக்கப் பூர்வமான இயற்கையோடு இயைந்த, வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர் என்று திராவிட இயக்கம் பார்க்க, விளிம்புநிலை ஆய்வுகளோ, திராவிடர்களுக்குள்ளும் உட்புகுந்த வேதவைதிகப் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளால், அடிநிலை மக்கள் ஜாதியப் படிநிலையின் கீழ் இருத்தப்பட்ட

நிலை குறித்துப் பேசுகின்றன. எனவே சமூகத்தின் விளிம்பில் ஆதிக்கப்படிநிலையில், கடைகோடியில் ஒடுக்கப்பட்டோராய் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழர்கள் குறித்தும், அக்கறையோடு பழந்தமிழ் இலக்கிய வாசிப்பு நிகழவேண்டியுள்ளது. சங்ககாலத்தில் விளிம்பு நிலையில் இருந்தவர்கள், வறுமையில் உழன்ற பாணர் மரபினர், தொடர்ந்து புலவர், காதற்பரத்தையர், சேரிப்பரத்தையர், தோல் வேலையும் சுடுகாடு காத்தலும் செய்யும் இழிசினர்கள், கொடிய வறுமையில் வாடிய எயினர் எயிற்றியர், அடிமைகள், ஏவிய வேலைகளைச் செய்யும் ஏவலர்கள், கொண்டி மகளிர் இவர்களைப் பற்றிய ஆய்வாக பழந்தமிழ்ச் சங்க இலக்கியம் வாசிக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

துடியெறியும் புலைய, எறிகோல் கொல்லும் இழிசின (புறம்.287) எனவும், கைவினை மாக்கள் (குறுந்தொகை.309) உழவர் (நற்.60, குறுந்.10) நெல் அரிபவர்கள் (நற். 400, 275, 350) கடைசியர் (புறம்.61) வேளாண் வினைஞர், குறுந்தொழுவர்கள், ஏவல் மகளிர், அடியோர்கள் இப்படி நிலமற்றவர்களாக, கல்வியற்றவர்களாக, வறுமை உடையவர்களாக விளிம்பு நிலை மக்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்களோடு கல்லா மக்களாக வேட்டுவரும் கானவரும் சேர்ந்து கொள்கின்றனர். எனவே, வளமான ஏழடுக்கு மாளிகை, பருவத்திற்கு ஒன்றாகக் குடியிருக்கக் கட்டிவாழ்ந்த, செல்வமிகு தமிழர்கள் இருந்த காலத்தில்தான், சுரைக்கொடி படர்ந்த குடிசைகளில் பசியால் கதறும் பச்சிளம் குழந்தைக்கு முலைப்பாலுக்குப் பதிலாக, உதிரம் ஒழுகும் அளவு, வறுமை பீடித்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும், சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது. பொற் குவளையில் நீர் அருந்தியோரும்; பொன் அணியால் பறவை விரட்டியோரும் இருந்த சமூகத்தில்தான், கொடிய வறுமையில் உழன்றோரும், கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாரும் வாழ்ந்தனர். ஒரு பக்கம் அடுபசி உழந்தை இரும்பேர் ஒக்கலைக் காண்கிறோம். இன்னொரு பக்கம் தொல்பசி அறியா துளங்கா இருக்கையினரையும் பார்க்கிறோம்.

தூங்குபவன் எழும்வரையில் அவன் உணரமுடியாத வகையில், அவனிடமிருந்து

இரத்தத்தைக் குடிப்பதற்காக அட்டை உறிஞ்சுவது மாதிரி மிருதுவாகவும், வலி இல்லாமலும், வரி வசூலிக்க வேண்டும் என்கிறது, மகாபாரதம். பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் குடிமை என்னும் நிலவரி தவிர, தறியிறை, செக்கிறை, மனையிறை, அங்காடிப் பாட்டம், தட்டாரப் பாட்டம், இடைப் பாட்டம், வண்ணாரப் பாறை, கன்னாலக் காணம், சேக்காணம், ஓடக்கூலி, நீர்க்கூலி, நாட்டக் காணிக்கை, அரசுபேறுபாண்மை, பண்டவெட்டி, சபாவிநியோகம் போன்ற வரிகள் பிற்காலத்திற் போல இல்லாவிட்டாலும், சங்க காலத்தில் வரி வாங்குவதுகொடுமையாகமாறிவிடக்கூடாது என்பதற்காக, யானைபுக்க புலம்போல வரன்முறை இல்லாது வரிகொளாது நெறியறிந்து இறைகொளவேண்டும் என, பிசிராந்தையார் பக்குவமாக வரி வாங்க வேண்டியதன் தன்மையை புறம் 184ஆம் பாடலில் எடுத்துக் கூறுகிறார். இது நாம் அறிந்ததே. இதைப்போல வெள்ளைக்குடி நாகனாரும் வறுமைக் காலத்து, வரிவசூல் நடவடிக்கை குறித்து மன்னருக்கு அறிவுறுத்தும் பாங்கோடு, பாட்டாளிகள் பக்கம் நின்ற பாவலராகக் காணக் கிடைக்கிறார் என்கிறார், அ.ப.பாலையன்.

மலைகளிலே வாழும் குறவர்களிடம் கூட, மலைபடு பொருள்களை வரியாக அச்சுறுத்திப் பெற்றான் மன்னன் நன்னன் என்பது,

“பெரும்பயன் தொகுத்த தேங்கொள் கொள்ளை அருங்குறும் பெறிந்த கானவர் உவகை திருந்து வேல் அண்ணற்கு விருந்திறை சான்மென்”

என்ற அடிகளால் புலனாகும்.

அடுத்ததாக, ஆடை அணிதல் குறித்த பதிவுகளைக் காணலாம்.

“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கனிந்து அரவுரியன்ன அறுவை நெய்யும் அளவிற்கு”

மீன்வலை காய்ந்த நிழலைப்போல மெல்லிய ஆடை மற்றும் மோதிரத்தில் மடித்து வைத்து விடக்கூடிய பட்டாடை, பல நுட்பமான ஆடைவடிமைப்பு எனப் பழங்காலத்துச் சிறப்பமைப்புகள் இருந்தபோதிலும், சங்க காலத்துப்

பொருநராற்றுப் படையில், புலவர்தம் ஆடை குறித்துக் கூறுவது மிக விநோதமானது.

ஈரும் பேனும் கூடிக்குலவி என் உடையில் அரசு புரிகிறது. அது வேர்வையில் நனைந்து நாற்றமடிக்கிறது. என் உடை வேறு நூல்கள் நுழைந்திருக்கின்ற தையல் போட்ட கிழிந்த கந்தை என்பதை,

“ஈரும் பேனும் இருந்து இறை கூடி வேரோடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த துன்னல் சிதார்” (பொரு 80-82)

என்று, வறுமை படம்பிடிக்கப்படுகிறது.

“பருவ வானத்துப் படுமழை கடுப்ப கருவைவேய்ந்த கவின்குடிச் சீறார்” (பெபா.190-91) அடுத்து எப்படிப்பட்ட வறுமை நிலை துரத்த, இவர் சுரங்களைக் கடந்து சென்றார் என அறிந்தால் அன்பு, பெருமை, சிறுமை என்பதெல்லாம் எழுத்துக்கெழுத்து பொருந்தாமை புலப்படும்.

“புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில் காழ்சோர் முதுசுவர்க் கணச்சித வரித்த பூழி பூத்த பூழ்காள மாம்பி ஓல்குபி உழந்த ஓடுங்குருண் மருங்குல் வளைக்கைக் கிணைமகள் வள்ளுகிர்க் குறைந்த சூப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்து.”

சில நாட்களுக்கு முன்புதான் குட்டிபோட்ட நாய், தன் குட்டியை மெல்லிய குரலில் அழைக்கும் அளவுக்குப் புன்மை உடைய வீடு, அப்பாணன் வீடு. வீட்டுக் கூரையின் மூங்கில்கள் எல்லாம், கட்டுகள் இற்று விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. பழைய சுவர்களில் கறையான் கூட்டம் அரித்துக் குவித்த புழுதிக் குவியல்களாக உள்ளன. அவற்றில் காளான்கள் பூத்திருக்கின்றன. வருத்தம் தந்த பசியாலே, பாணன் மகள் ஓடுங்கிய இடையோடும் வளையல் அணிந்த கையோடும், சூப்பையில் கேட்பாரற்று முளைத்த வேளைக் கீரையை, உப்பில்லாமல் (உப்புக்கும்வழி இல்லாமல்) வேகவைக்கிறாள். பிறகு என்ன செய்கிறாள்? வறுமை கூறுவது இயல்பு என்று அறியாதவளாகிய அவள், தங்கள் குடும்பத்தை ஊர் கேலி செய்யுமே என்று, உள்ளே நடப்பது வெளியே தெரியக்கூடாது என அஞ்சித் தலைவாயிலை அடைத்துக்கொண்டு நின்றிருக்கிறாள்.

(பின்னர் எளிய தமிழ்க் குடும்பங்களில் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு சாப்பிடும் முறை இப்படித்தான் வந்திருக்க வேண்டும் எனக் கொண்டுக்கூட்டலாம்.)

இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை நிறையக் கொண்டிலங்கும் சங்ககாலத்தைப் பொற்காலம் என்பதா? வறுமையை உண்டாக்கிவிட்டு, பிறகு அதே வறுமையை நீக்குவது போல் நடவடிக்கை மேற்கொண்ட, முதலாளித்துவ தர்பார்கள் என்பதா? என்று பேசுகிறார் ந.வேலுச்சாமி. இவ்விதம் உணவு, உடை, உறையுள் என அடிப்படைத் தேவை ரீதியாக, விளிம்பில் நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்தவர்கள் கொந்தளித்து விடக்கூடாது என்பதற்காகவே, 'செல்வத்தின் பயனே ஈதல்' என்பதாக ஈகைத்திறம் பரவலாகப் பேசப்பட்டிருப்பதையும் பார்க்கிறோம்.

மகளிர் நிலை குறித்து ஆயப் புகுந்தால், அங்கும் ஆதிக்கத்தின் கோரமுகம் நமக்குத் தென்படுகிறது. தொடக்கப் பத்தியில் சொன்னதைப் போலவே, உறுப்பு வர்ணனைகளும், பாலியல் நுகர்வுச் சாதனமாகப் பெண்ணைப் பாவிக்கும் போக்கும், சங்ககால கட்டத்தில் தொடங்கி விட்டதைப் பார்க்கிறோம். மேலாதிக்கத் தலைவியின் காதலுக்கு விழுந்து விழுந்து பணிவிடை செய்யும் தோழி என்றைக்காவது காதலித்திருக்கிறாளா? என்று கேட்கும் வைரமுத்துவின் கேள்வி மிக நியாயமானது. இதைப்போல தலைவியின் மூன்றுநாள் மாதவிலக்குக் காலத்தைக்கூட, கூடி முயங்க வாய்ப்பற்ற கொடுங்காலமாகக் கருதி, தலைவன் பரத்தைச்சேரி நோக்கிப் போவதும், பரத்தையரின் பாடுகளும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது மிகுதி.

வைதிகப் பண்பாட்டில் உள்ளபடி, சிசுமணமோ இன்னபிற பெண்ஒடுக்கு முறைகளோ சங்கத் தமிழகத்தில் இல்லையெனும்படி, ஆரியப் பண்பாடு கொடுங்கோன்மை மிக்கதாக, விளங்கி யிருப்பதைக் காணமுடியும். உதாரணமாக, பிரம்மகத்தி தோஷம் பற்றிய மனுஸ்மிருதியின் (ராமானுஜர் உரை) படப்பிடிப்பு இவ்வாறு உள்ளது. இந்திரனுக்கு பிரம்மகத்தி தோஷம் கிடைத்தது. அவனுடைய உடம்பு அழுகி நாறுகிறது. பூமியிடம் கெஞ்சி, தன்னுடைய

தோஷத்தைக் கொஞ்சம் கொடுக்கிறான். உடனே பூமியில் வறட்சி வந்துவிடுகிறது. மரம், செடி, கொடிகளிடம் இறைஞ்சி, தன் தோஷத்தின் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கிறான். மரங்களில் பால் பிசின் உண்டாகிறது. மீதத்தைப் பெண்களிடம் கெஞ்சி, கொடுக்கிறான். பெண்களுக்கு மாதவிடாய் உண்டாகி விடுகிறது. பெண் எக்குலத்தில் பிறந்தாலும் பிரம்மகத்தி தோஷத்திற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட தால் அவள்; தாழ்குலத்திற்குச் சமமானவள். எந்த இனப் பெண்ணுக்கும் சொர்க்கம் செல்ல வாய்ப்பில்லை. எட்டு வயதுக்குள், பெண்ணைக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். அப்படிப் பூப்படையும் காலம் வரை செய்யாதிருப்பது, குற்றத்திற்குரிய தண்டனையாக உலக வரலாற்றில் கண்டறியாத - கேட்டறியாத கொடூரம் இதுவாகத்தான் இருக்கமுடியும் எனும் அளவுக்கு நடைமுறைகள். எழுதப்படாத சட்டங்கள்... அதாவது பூப்படைவதற்குள் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொடுக்காத தந்தை, அப்பெண்ணின் ஒவ்வொரு மாதவிடாய்க் காலத்திலும் மாதவிடாயைப் பருகவேண்டும். அல்லது பிராமணனுக்கு கொழுத்த பசுவைத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட, கொடிய பண்பாட்டுக் கூறுகள் தமிழ்ச்சங்க காலத்தில் பார்க்க முடியாது. பெண்கள் கல்வி கற்று வல்லாராக கவி பாடுவாராக, தூதுவராக, மன்னர்களை இடித்துரைத்துத் திருத்தும் ஆற்றலாளராக, சங்கப் பெண்டிர் அவ்வையார், ஓக்கூர் மாசாத்தியர், வெள்ளி வீதியார், வெண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் இளவெயினி என கற்ற பெண்கள் முற்காலத்திலேயே இருந்தனர் என்கிற பதிவையும் பார்க்கமுடிகிறது. ஆனால், வைதிகப் பண்பாட்டின் உட்பாய்ச்சல் காரணமாக, விதவை போன்ற சொல்லாடல்களும் வாழ்முறையும் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குள் வந்துவிட்டன.

பெண்பாலியல் நுகர்வுப்பண்டமாக பார்க்கப்பட்டது என்பது, தலைமக்களில் உள்ள பெண்களும் சரி, கீழோர் எனப் பகுக்கப்பட்டோரில் உள்ள பெண்களும் சரி, யாரும் தப்பமுடியவில்லை. முந்நீர் வழக்கம் மகடூவோடு இல்லை என்பதாகட்டும், சொல்

எதிர் சொல்லாள் (நற்.201) என்பதாகட்டும், மறுமொழிபெயர்த்தல் ஆற்றாள் (நற்.206) உயிரைவிட நாணம்தான் பெண்ணுக்குச் சிறந்தது (நற்.17) என்பதாகட்டும், நினைத்த - காதலித்த பெண்ணை அடையமுடியாத ஆண் மடலேறுவதாக மிரட்டிப் பணிய வைப்பதாகட்டும், பெண் இவ்வாறான களங்களில், இரண்டாம்தரமாக நடத்தப் பட்டதைச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. பெண்ணினது நீர்ச்சுழி போன்ற கொப்பூழ், பரந்த அல்குல், பருத்த கொங்கைகள் என வருணித்துத் தள்ளிய புலமை அறம் எத்தகையது என நாம் அறிவோம். காதற்பரத்தையர், காமக்கிழத்தியர், வரியலர், துடியர், கோடியர் இப்படிப் பலரும் மன்னர் மயப்பட்ட சங்கப் பனுவல்களுக்கிடையே, பேசுபொருளாக வந்து போகிறார்களேயொழிய, முதன்மைப் பதிவுகளாக எங்கும் இடம் பெறவில்லை. வைதிக ஆரியப் பண்பாடு - பூர்வ தமிழ்ப் பண்பாடு, இனக்குழுப் பண்பாடு - அரசருவாக்க உடைமைச் சமூகப் பண்பாடு, மற்றும் வென்றெழுதல் - பணிந்து அடங்குதல் இவற்றுக்கிடையேயான பண்பாடு, போன்ற இடையீடுகள், ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். தொடக்கத்தில் தொழில் அடிப்படைச் சமூகப் பகுப்பு என்னுமாறு, சமநில சச்சுர நிலையிலிருந்து மேல் - கீழ் எனுமாறு வருணாசிரம ஏணிப்படி நிலை உருவாக்கம் பற்றி, கேப்டன் கலியபெருமாள் தமது, 'தமிழர் உண்மை வரலாறு நூலில் (அரிச்சந்திரன் உண்மை பேசுவதைச் சோதிக்க ஆயிரம் வழிகளிருக்க வெட்டியானாய்ப் பணித்துச் சோதிக்கும் புராணிகம் குறித்து இவர் எழுப்பும் கேள்வி மிக முக்கியமானது) பேசுகிறார். இக்காலகட்டம் தான் 'பார்ப்புக்கன்றி பணிபு அறிதிலேயே' எனும் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது எனலாம். தானம் பற்றிப் பேசுகிறபோது, அரச ஈகை, வரிசையறிந்து பரிசில் வழங்குதல் முதலியன மேல்தட்டு சார்ந்து, நிகழ்ந்திருப்பதைக் காணலாம். தானம் வழங்குவோரும் பெறுவோரும் நீர்சொரிந்து கொடுத்தனர்; பெற்றனர். நீர் தீட்டுக் கழிப்பதற்கானது என்பதை இங்குக் கருதவேண்டும்.

தலையில் குடுமி வைத்தார்கள்

(அய்ங்.202) (ஏனைய தமிழர்கள் கூந்தல் வளர்த்தார்கள்) காவிக்கல்லால் தோய்த்துக் காவியூட்டப்பட்ட ஆடையை அணிந்து (மு.பா) கையில் குடைபிடித்து, பிடரியில் உறியும், கரகமும், முக்கோலும் அசைந்தாடப் பார்ப்பனப் புரோகிதர்கள், பயணம் செய்தார்கள். (கலி.9) உலகிலுள்ள மக்களைவிடத் தாங்களே புலன் அழுக்கு இல்லாதவர்கள் என்ற கட்டுக் கதையைப் பரப்பினார்கள் (புறம்.126). இந்தச் சுத்தக் கொள்கையைத் தங்களது உயரிய கொள்கையாக, நிலைநாட்டினார்கள். பிறர் நீராடிய ஆற்றில்குளிப்பதையும், சடங்குசெய்வதையும் தவிர்த்தார்கள். புதுவெள்ளத்தில் தமிழ் மக்கள் புதுப்புனலாட்டம் என்ற விழாவைக் கொண்டாடிய போது, அந்த வெள்ளத்தில் அவர்கள் கலந்த நறுமணப் பொருள்களாலும், கள்ளாலும் கலங்கலாக ஆனதால் அதில் நீராடவும் இல்லை; வாயைக்கூடக் கொப்பளிக்கவில்லை (பரி.6, பரி.திர.2) என்று ராஜகவுதமன் கூறுகிறார். இதிலிருந்துதான் உனக்கும் எனக்கும் ஸ்நானப் பிராப்திகூட கிடையாது என்கிற இன்றுவரை புழங்கும் வழக்காற்றுக் கதையாடல் பிறந்திருக்கிறது எனலாம். தானம் பற்றிய வணிகமயமான சூழலில்தான், அறவிலைவணிகன் என்ற சொல் உருவாக்கம் பெற்றிருக்கிறது எனலாம்.

போரில் தோற்கடிக்கப்பட்ட நாட்டுப் பெண்களை, கொண்டி மகளிர் எனப் பிடித்து வந்ததும், அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கியதும், காரணமாகவே, பின்னர் தமிழ்நாட்டில் அடிமைமுறை உருவாக, விசையாக இருந்தது என்பதும் அறிவர் ஆசிவசுப்பிரமணியன் கூற்றாக உள்ளது.

சங்க இலக்கியம் எழுத்தெண்ணி ஆயப்பட்டதைப் போல, பல நிலைகளில் இன்றைக்கு ஆய்வுக்குட்பட்டிருக்கிறது. 'வலவன் ஏவா வான ஊர்தி' (Aeroplane) முதல் 'மயிற் குறை கருவி' (Shaving Blade) வரை விதந்தோதப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் தோடு, மூக்குத்தி, பாக்கு வெட்டி, குண்டு சட்டி என சலிப்புத் தட்டும் விதத்தில் தொகுப்பாய்வுகள்.... சங்க இலக்கியத்தில் வயிற்றுப் போக்கு (செம்மொழி மாநாட்டுக்கு வந்த ஓர் ஆய்வு) கட்டுரைத்தலைப்பு) என நாறடித்தல்கள் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

இவற்றுள் ஆரியவரவுக்கு முந்தைய, பூர்வதமிழ்க் கலைஞர்களாக பரிமளித்த கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர், இழிசனர், புலையர், கணிகையர், கடைசியர், தொழுவர் எனப் பல நிலைகளில் ஆய்வுகள் பெரிய அளவுக்கு நிகழ்ந்து விடவில்லை என்பதை நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

கால்நடைகளும், நெல் விவசாயமும் அன்று வளர்ச்சியடைந்த பொருளாதாரத்தைக் குறித்தன. இந்த வளர்ச்சிபெற்ற சமூகப் பகுதியில் உடலால் உழைத்துப் பிழைத்த ஆயர்களும், உழவர்களும் காதல் பாடல்களுக்கு உரிய மாந்தர்களாகப் பாடப்படவில்லை. மாறாக, வயலுக்கு உரிமை பூண்டவர்களும், கால்நடைகளுக்குச் சொந்தக்காரர்களும், போர்த் தலைவர்களும், தேரில் சென்ற செல்வந்தர்களும், மாடங்களில் வாழ்ந்தவர்களும் தலைவன், தலைவியராகப் பாடப்பட்டார்கள். அரசர்களும், அரசிகளும் காதல்தலைவன், தலைவியராகப் பாடப்பட்டார்கள் (முல்லைப் பாட்டு, நெடுநல்வாடை) தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூலில் கூறப்பட்ட விதிகள் பலவற்றுக்குப் பொருத்தமாகப் பலபாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. என்ன நடந்தது என்பது சிக்கலும் குழப்பமுமாக இருக்கிறது. வடக்கிலிருந்து வந்த வைதிக - வைதிகமல்லாத பண்பாட்டுக்காரர்களால் அப்போதே தமிழ் வரலாறு மாற்றப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. பாடல்களைத் தொகுத்த, தேர்வு செய்த, தணிக்கை செய்த சான்றோர்கள் தத்தம் கொள்கைக்கு ஏற்றபடி, தங்கள் கைவரிசையைக் காட்டியிருக்கிறார்கள் என்றும் பார்க்கமுடியும். செல்வர் வீட்டுப் பெண் பிரசவமான போது, அவளைத் தீட்டுக்காலம் வரை படுக்க வைப்பதற்கான கட்டிலைப் பின்னியவனும் இழிசினன் என்று பழிக்கப்பட்டான். ஊசியால் தோல் வாரைக் கொண்டு இவன் கட்டில் பின்னியதே இதற்குக் காரணம். (புறம்.82) (தோல்வார் என்று பாட்டில் குறிக்கவில்லை. உரை எழுதிய வைதிகரே குறித்துள்ளார்.) இதனை விட்டுவிட்டுப் பார்த்தாலும் கூட, சேவைப்பணி புரிபவன், குறிப்பாக பிரசவத் தீட்டோடு தொடர்புகொள்பவன்

என்பதற்காக, இழிவானவனாகக் கருதப்பட்டது தெரிகிறது. ஊராரின் அழுக்காடையோடு சம்பந்தப்படுபவள் புலைத்தி; பிரசவத் தீட்டோடு சம்பந்தப்படுபவன் இழிந்தவன். இப்படி இவர்கள் பழிக்கப்பட்டதற்கான ஒரே அடிப்படை அசுத்தம் என்ற தீட்டுத்தான். அசுத்தத்தைப் பார்ப்பன வைதிகம் தீட்டு என்று சடங்கு மயமாக்கியுள்ளது. மக்களில் ஒரு பிரிவினரை, செய்யும் தொழிலால் இழிந்தவர்கள் என்று ஆக்கியதில் பார்ப்பன வைதிகத்திற்கு முழுப்பொறுப்பு உண்டு. இந்தக் குற்றச்செயலுக்குப் பார்ப்பனக் கருத்தியலே பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று பேராசிரியர் ராஜ்கவுதமன், தமது தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு என்ற நூலில் ஆய்கிறார்.

மன்னர்கள், தொகுப்பித்தமையாலும் தொகுத்தவர்களின் மற்றும் தொகுப்பித்தவர்களின் சமய, வர்க்கச்சார்பு மேலாதிக்கம் காரணமாகவும், பல இடைச்செருகல்களும், புறக்கணிப்புகளும், பதிப்பாசிரியர், உரையாசிரியர் ஆகியோரது அரசியலாலும், தீயிட்டு எரித்ததில் ஆற்றலுடன் எரியாமல் நின்றவை; நீரிலிட்டு அழித்தபோது எதிர்த்து நீந்தியவை என்றவாறு அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்கிற கதையாடல்களில் போக்கடிக்கப்பட்டு, அழித்தொழிப்புக்கு உள்ளான பதிவுகள் போக, கிடைத்துள்ளவற்றைப் பற்றிய - அவற்றுக்குள் இருந்தே பழந்தமிழ்ச் சமூகம் குறித்த, பிம்பத்தைக் கட்டமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவேதான் மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின் பொற்காலம் இருண்டகாலம் குறித்த மறு ஆய்வுகள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அதிர்வுகளை உண்டாக்கின. தொடர்ந்து, பொ.வேல்சாமி போன்றோர் இந்தத் தளத்திலிருந்து இயங்கி வருகிறார்கள்.

திருக்குறளும் பெரியாரியலும்:

“திருக்குறள் கல்லாதானைத் திருமணம் செய்துகொள்ளேன்”

என்று வாதிடுகிறார், உவமைக் கவிஞர் சுரதாவின் கவிதைத்தலைவி. 'கொல்லேறு தழுவுதல்' வரைவு செய்து கொள்ளப் போகும் தலைவனுக்கான அடிப்படைத் தகுதியாகப் பார்த்த சங்கப்பெண் மரபிலிருந்து, வீரம்

சார்ந்த தகுதியை அறிவாராய்ச்சி சார்ந்த - அறநெறி ஒழுகலாறு சார்ந்த தகுதியாக, சுரதாவின் கவிதைப் பெண் இடம் மாற்றியும் பொருள் கூட்டியும் பார்க்கிறாள். இது பெரியாரியல் கருத்துருவாக்கத்தால் நிகழ்ந்த பார்வை எனலாம். எனவே, தமிழர் வாழ்வில் திருக்குறளின் இடம், கூடுதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. திருக்குறளைத் திராவிட இயக்கம் விமர்சனத்தோடு அணுகினாலும் அதன் முக்கியத்துவத்தைக் கூடுதல் கவனமெடுத்துப் பரவலாக்குவதில் மிக முனைந்தது.

புத்தருக்கு முந்தைய, பகவத் கத்யாயனர் எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும் ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருந்தாக வேண்டும் என்பதையே மறுக்கிறார். நிகழ்வுகள் தன்னிச்சையாக நிகழ்வதாய் அவர் கூறுகிறார். மகாலி கோசலரோ ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும் ஒரு காரணம் இருந்தாக வேண்டும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார். ஆனால், அந்தக் காரணம் மனிதனால் தோன்றுவதல்ல. மாறாக அது இயற்கையால், அவசியத்தால், தற்செயல் விதிகளால் முன்பே முடிவான ஊழ்வினையால் அதுபோன்ற பிறவற்றால் என்றே போதித்தார் அவர். இந்தக் கோட்பாடுகளைப் புத்தர் மறுத்தார். ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் ஒரு காரணம் உண்டு என்பது மட்டுமின்றி, ஒவ்வொரு காரணமும் ஏதாவதொரு மனிதச் செயற்பாட்டாலோ, இயற்கை விதியாலோ விளைவதே என்றும் அவர் கருதினார்.

'ஊழ் வலியது' என்று மரபாகச் சொல்லப்பட்டு வந்ததன் தொடர்ச்சியாக, வள்ளுவரும் 'ஊழிற் பெருவலி யாவுள்' என்று கேட்கிறார். ஆனால், 'ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர்' என்றும், 'தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும், முயற்சி மெய் வருத்தத்திற்கு விளைவு உண்டு' எனவும் சொல்லி ஊழைக் கடந்து போகிறார் வள்ளுவர்.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா', எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்', 'எப்பொருள் எத்தன்மைதாயினும்', பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்' போன்ற குறட்பாக்கள் மொழிகின்றன.

மூவேந்தர் காலத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினருக்கு வழங்கப்பட்ட பெருவாரியான

மானியங்களை, களப்பிரர் ஆட்சிக் காலத்தில் மீளப்பெற்று எளிய மனிதர்களுக்கு வழங்கிய காரணத்தால், பாதிப்புற்றவர்கள் சார்பான கருத்தியல் நிலைப்பாடுடையோர் களப்பிரர் காலம் இருண்டகாலம் என்று எழுதிச் சென்றனர். களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலமல்ல என மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கழிந்த நூற்றாண்டில் சொல்லிச் சென்றபிறகும் கூட, இன்னும் களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலம் எனும் பழைய பாடத்தையே மொழியாசிரியர் சொல்லிவரும் நிலை வருந்தத்தக்கதாகும்.

'செம்மை' புலம் என்கிற பண்புத் தொகையில் 'செம்மை' என்பது நிறம் சார்ந்த பண்பா? வளமை சார்ந்த பண்பா? என்று நுணுகி ஆராயவேண்டியிருக்கிறது.

நிறம்சார் பண்பு

செங்குன்றம்
செஞ்சடை
செம்மண்
செந்நீர்
செந்நாய்
செவ்வாய்
செஞ்சாந்து
செங்குருதி
செங்கடல்
செங்கதிர்
செங்கை
(சிவந்த நிறத்திலானகை)

வளம்சார் பண்பு

செந்தமிழ்
செம்பதியு
செஞ்சோறு
செம்மாந்தநிலை
செம்பாகம் / செம்பாதி
செங்குட்டுவன்
செஞ்சுருட்டியன்
செங்கோல்
செம்புலம்
செங்காந்தன்
செங்கை
(கொடுத்து சிவந்தகை)

ஆக, உரைகாரர்களால் நிறப்பண்பு அடிப்படையில் செம்புலம் பார்க்கப்பட்டதால், பொருளாழமும் விரிந்த நிலையில் சொற்பொருள் பயன்பாடும் இன்றி மயங்கியதோடு, மொழிபெயர்க்கப்படும் போது, உலகளாவிய நிலையில் அது மயக்கப் பொருளிலேயே சிவப்புமண் என்ற பொருளில் பரவிவிட்டது என்பதையும் நினைவுகூரவேண்டும். இந்த நோக்கிலேயே ஏ.கே.ராமானுஜம், செம்புலத்தை (Fertiled earth) என்று பெயர்க்காது (Red earth) என்றே மொழிபெயர்த்திருக்கிறார் என்பது, இந்த இடத்தில் நோக்கத்தக்கது. செம்புலம் - செம்மையான புலம் அமோக விளைவுக்கு ஏற்ற வளமான நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் நிலத்தையும் பண்படுத்தி

விளைவுக்கும் பயன்பட்டாற்போன்று தலைவன் தலைவி சேர்க்கை அமைந்தது எனப் பொருள் கொள்வதே, சாலவும் பொருத்தப்படுவதோடு, சிறந்தும் விளங்கும். இதுவும் பெரியாரியல் கருத்துருவாக்கத்தால் நிகழ்ந்த எனது ஆய்வுப் பார்வை எனத் துணியலாம்.

சைவ வல்லாண்மையின், அனல்வாதமும் புனல்வாதமும் தமிழ்ச்சமூகச் சிந்தனை மரபில் பக்கவாதத்தை ஏற்படுத்தின. இடைச் செருகல்களும், கோணல்களும், திருகல்களும், இருட்டடிப்புகளும், பாடம் மாற்றி, ஏடு பெயர்த்தல்களும் ஆக உண்மைத் தமிழ்ச் சமூகக் கலை இலக்கியப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் எழுதமுடியாத சவால்கள் உருவாக்கப்பட்டன

பழமொழி நானூறும் பெரியாரியல் பார்வையும்:

மறுபடைப்பு என்கிற வகையில் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள், ஏன் சங்கச் செவ்வியல் இலக்கியங்களுள், தனித்தமைந்த பாங்குடையது, பழமொழி நானூறு. இது ஒருவகையில் மொழிக்குள் மொழிபெயர்ப்பாய் அமைந்தது எனவும் கூட்டலாம்.

பண்புதொட்டு, மொழி புழங்கு வெளியில் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு, காலந்தோறும் மெருகூட்டப்பட்டு, சொற்செறிவு, பொருட் செறிவு, இயைபு, எதுகை, மோனை, யாப்பமைதி எனச் செப்பம் செய்யப்பட்டு, விருட்சத்தை விதைவடிவில் கட்டமைத்து, வழங்கிவருதலே பழமொழி எனும் வழக்காற்றுப் படைப்பு.

பொதுவாக, நாட்டுப்புற வழக்காற்றுக் கூறுகளின் தாக்கம், செவ்வியல் இலக்கியங்களுக்குள் உள்ளுறைந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக, வழக்காற்றுப் படைப்பான பழமொழி, இலக்கியப் பனுவலாய், மறுகூட்டமைப்புச் செய்யப்பட்டதன் காரணமாக, அதனால் விளைந்த ஒரு புத்திலக்கிய ஆக்கமே, பழமொழி நானூறு என வரையறை செய்யலாம்.

செவ்வியல் இலக்கியப் போக்குகளை விமர்சனப் பார்வையற்று, 'முன்னோர் சொல் போன்னே போல் போற்றி' வரும் வழக்கம், இன்றைய நவீன அறிவியல் யுக

ஆய்வுலகில் மாறிவருவதைக் கவனிக்கிறோம்.

சமூகம் என்பது, எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரே சமூகமாக இருப்பதில்லை, சமூகநீதியும் எப்போதும் எல்லோருக்கும் பொதுவாக இருந்திருக்க முடியாது. ஆள்வோர் - ஆளப்படுவோர், மேலோர் - கீழோர், வருணப் படிநிலைகள் - வர்க்கப் படிநிலைகள் என இருமைகளின் எதிர்வுப் போக்குகளால் சமூகம் பிளவுபட்டுக் கிடப்பதைப்போல, சமூகநீதி மாறுபட்டு அமைவதும், அதன் விளைவான கலை இலக்கியப் படைப்புகளும் வெவ்வேறு நிலைகளில் இயங்குதளமாகி, பொருண்மை மாறுபட்டு நிற்பதையும் பார்க்கமுடியும். எடுத்துக்காட்டாக, 'ஊருடன் ஒத்து வாழ்' என்பது, புதிய சிந்தனைக்கும், கேள்வி எழுப்புதல் தர்க்கச் சிந்தனை வளர்ச்சி, புதியன காண விழைதல் என எல்லாவற்றுக்கும் முட்டுக்கட்டை போடும் சிந்தனையாக அமையும், ஊர் எவ்வாறான போக்கிலும், பிற்போக்குச் சக்திகளின் பிடியிலும், மேலாதிக்கத்தின் பிம்பமாகவும் அமைகிறபோது, ஊருடன் ஒத்துப்போகச் சொல்வது என்பது, ஊர் இப்படித்தான் இருக்கும்; அதை மாற்ற முடியாது. எனவே, ஆதிக்கத்திற்கு அடிபணிந்து ஒத்துப்போ எனப் பொருள் விரிவுபெற, இப்பழமொழி யாருடைய நலனுக்குச் சேவை செய்யும் என எண்ணினால், ஆளும் வர்க்கத்துக்குத்தான் சேவைசெய்யும் எனத் துணியலாம். ஊருடன் ஒத்துப்போயிருந்தால் பூமி தட்டை என, ஊர்உலகம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது, உருண்டை எனவும், சக்கரம் கண்டுபிடித்து விரைந்த போக்குவரத்துத் தகவல் தொழில்நுட்பம் காணவும், நோய்களை வினைப்பயன் எனக் கூறிக்கொண்டிருந்த போது, மருத்துவ வளர்ச்சி அதைச் சீரமைத்தும் சாதனைகள் செய்ய முடிந்திருக்காது.

வலிமையுள்ளது தப்பிப் பிழைக்கும் (Survival of the Fittest) எனும் சார்லஸ் டார்வின் கருத்துக்கூட, 19 ஆம் நூற்றாண்டு தொழிற்புரட்சிக்குப் பிந்தைய கம்யூனிசக் கருத்தியலால் மாறக்கூடியதாகியது என்கின்றனர். இந்தக் கருத்தியலின்படி, முதலாளித்துவம்தான் வலிமையுடையது அதுதான் தப்பிப் பிழைக்கும் என்பது,

கம்ப்யூனிசப் புரட்சியால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட, கீழ்ப்படி நிலையில் கிடந்த, தொழிலாளி வர்க்கம் வலிமைபெற்று, முதலாளித்துவத்தை வீழ்த்தி மாற்றம் பெற்றதை ஆய்வு நோக்கர்கள் கூறுவர்.

இதைப்போலவே, சில பழமொழிகளும் காலந்தோறும் மக்கட்திரளின் ஏற்பிசைவு பெற்று வந்தபோதும், சில பழமொழிகள் காலத்தின் போக்கிற்கு - அறிவியல் சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டு, பொருண்மை கொண்டு இலங்குவதையும். அறியாமை முடிச்சுகளில் இறுக்கப்பட்டிருப்பதையும் கூர்ந்தாய்வு செய்யலாம்,

“சட்டியிலிருந்தாதான் ஆய்வை வரும்.”
“ஊரம்புள்ளையை ஊட்டி வளத்தாத் தன்புள்ள தானே வளரும்.”

இவ்வாறாக, பழமொழிகளைக்கட்டவிழ்த்து ஆயவேண்டியுள்ளது. கட்டமைப்பு கல்வியின் இன்றியமையாமை, கற்றோன் சிறப்பு, கல்லாதாரின் இழிவு, அவையறிந்து ஒழுகுதல், தர்க்கமுறை ஒழுக்கம், இன்னா செய்யாமை, வெகுளாமை, பெரியாரைப் பிழையாமை, புகழ், சான்றோர் செய்கை, கீழ்மக்கள் செய்கை, நட்பு, குறிப்பறிதல், முயற்சி, வினைத்திறம், மறைபிறர்க்கறியாமை, தெரிந்து தெளிதல், பொருள் சேர்த்தல், ஆள்தல், நன்றி, ஊழ், அரசியல், அமைச்சு, மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல், பகைத்திறம் தெரிதல், படைவீரர் மாட்சி, இவ்வாழ்க்கை, உறவு, அறச்செயல்கள், ஈகை, துறவு என்னும் பொருண்மைகளில் பழமொழிநானூறு கட்டப்படிருக்கிறது.

முன்றுறையரையனார் சமணச் சார்பினராதலின் தொல்வினை பிறப்பறுப்பு, ஊழ், துறவு என்பன அழுத்தம் பெற்றிருப்பதை, பழமொழி நானூற்றில் பார்க்கமுடிகிறது. நடைமுறை வாழ்வில் புழங்கும் பழமொழிகள் சற்றே, மாற்றம் பெற்றும், பழமொழி நானூற்றில் பொதியப் பெற்றுள்ளன. எளிதாய் காரியமற்றாமல், காலம் தாழ்த்துவதற்கு கொக்கின் தலையில் வெண்ணெய் வைத்துப் பிடிப்பதைப்போல் என்னும் பழமொழி மயில் தலையில் வெண்ணெய் வைத்து பிடிப்பதைப் போல என்று 210-ஆம் பாடலில், பேசப்படுகிறது.

நாய் கவ்வியதாயினும், உடும்பின்

தசையை உயர்வாக எண்ணித் தின்பார் , பார்ப்பார். இதுபோல கீழானவர் வாயிற்பிறந்தாயினும், நல்லுரை இசுழப்படாது என்று சொல்லவருகிற இடத்தில், நாய் கவ்விய உடும்பு உள்பட, பல்லாற்றானும் புலாலைப் புசித்துள்ளனர் பார்ப்பனர் என்று அரியதொரு சான்றினையும் தருகிறது பழமொழி நானூறு.

கட்டவிழ்ப்பு

கீழ் - மேல் கருத்தியல் பழமொழி நானூறு மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ள பாடுபொருளைக் கட்டுடைத்துப் பார்க்கலாம். அச்சமே கீழ்களது ‘ஆச்சாரம்’ என்று பாரதி பேசுகிற இடத்தில் ‘கீழ்’ என்பது கீழ்ஜாதியாரைக் குறிப்பதில்லை. நடத்தையில் கீழானவரைக் குறித்து நிற்கும் சொல்லாடலாக உள்ளது. கீழ்மக்கள் இயல்பு என்று பழமொழிநானூறு பேசுவது அய்யத்திற்கிடமாகவுள்ளது. இனநலம் நன்குடையவாயினும் என்றும் மனநலம் ஆகாவாம் கீழ் என்கிற இடம், இதுபோல அமையப் பெற்ற ஒன்று, எனலாம்.

கீழானவன் கள்ளைக் கண்டு மகிழ்வான்; மறைப்பினும் ஆகாதே தஞ்சாதி மிக்குவிடும்; சுரையாழ அம்மி மிதப்ப நல்ல குடிமரபில் சேராதவரான கீழானவர் செல்வத்தால் பெருகுதல் என்னும் அது நீரிலே சுரைக்குடுக்கை ஆழ்வதையும் அம்மிக்கல் மிதப்பதையும் ஒக்கும்) குணத்தைக் குலத்தால் அறியலாம் குல ஒழுக்கம் குலவித்தைக் கல்லால் வரப்பெறும், முயற்சியால் பயனில்லை; முன்வினைப் பயன்; மன்னனை இகழ்வார் கெடுவார்; நாணமின்றிப் பெண்கள் இல்லை; வினைப்பயனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; மகளிரைச் சார எழுதக் கூடாது நச்சுப் பாம்பையும் நம்பலாம்; பெண்களை நம்பக்கூடாது என்பன போன்ற இடங்கள் பிற்போக்குக் கருத்தியல் சமூகத்தில் எவ்வாறு வழக்காறாக இருந்து வந்துள்ளன என பழமொழிநானூறு எடுத்துக்காட்டுகிறது. மனித நடத்தை மாற்றத்துக்கு, மரபு நிலை மட்டுமல்ல; சூழ்நிலையும் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது எனும் புளும் - கோல்மன் ஆய்வுகள் பகுத்தறிவுப் பார்வைகள் இங்கு முரண்பட நேர்கிறது.

‘நுனிப்புல் மேயாதே’ எனும்

பழமொழியை எடுத்துக் கொள்வோம். சித்த மருத்துவம் மற்றும் பதார்த்த குண சிந்தாமணி போன்ற மக்கள் வழக்காற்றிலும் சரி, அறிவியலடிப்படையிலும் சரி, சில தாவரங்களில் மேல் பகுதியை மட்டுமே பயன்கொள்ள வேண்டும். அவற்றின் வேர்ப்பகுதி கடுமையான விஷத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்கக்கூடும். காட்டாக, பாம்புகடிக்கான விஷ முறிவாகவும் இறைவழிபாட்டில் முக்கிய இடம் பெறுவதாகவும் உள்ள அருகம்புல் மிகுந்த மருத்துவப் பயன்பாடு கொண்டு விளங்கினாலும், அருகம்புல் சாறு தயாரிக்கும்போது, விஷத்தன்மை காரணமாக அதன் வேர்ப்பகுதியை நீக்கிவிடுவர். எனவே கால்நடைகள் புல்லை அடியோடு மேய்வதில்லை. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், நுனிப்புல் மேய்வதுதான் சரி என்றும், இந்தப் பழமொழி காரண காரிய அடிப்படையில் இல்லை என்பதோடு, எதிரான பொருளிலும் பழங்கப்பட்டு வருகிறது என்பார் சொல்லாய்வறிஞர் அருளியார். இதே போல, சீரனப் பிரச்சினைகளை அருகம் புல்லைச் சாப்பிட்டு, வாந்தி மூலமாகச் சரிசெய்து கொள்ளும் நுட்பம் கொண்டவை புலி, பூனை, நாய் முதலியன. எனவே, புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது எனும் பழமொழியைக் கட்டவிழ்ப்பர் விலங்கியல் நடத்தை ஆய்வர். பாம்பைச் சண்டையிட்டு முடித்தவுடன், அருகம்புல்லில் தான் புரளும் கீரி என்பர்.

எருதின் நோவு காக்கைக்குத் தெரியுமா? என்கிற பழமொழியிலும் இத்தகு இடர்ப்பாடு உள்ளதைப் பார்க்கிறோம். அதாவது மற்றவர் துன்பத்தைப் பற்றிக் கவலைப் படாதவர்களைக் கண்டனம் செய்யும் குரல் இதில் ஒலிக்கிறது. ஆனால், இயற்கையில் எளிய உயிரினங்கள் இடையே, ஒன்றற்கொன்று பரிமாற்றத் தகவமைப்பு அடிப்படையிலேயே, எருதுகளின் காதுகளில் சேரும் அழுக்கை மற்றும் உண்ணிகளை, அனைத்துண்ணிகளாக இருக்கின்ற காகங்கள் கொத்தித் தின்பதன் மூலம் எருதுகளுக்கு உதவுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், இந்தப் பழமொழியும்

எதிர்நிலைக் கருத்தாடலாக அமைகிறது எனலாம். போலவே, முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதைப் போல' எனும் பழமொழியை 'முதுவர் பழங்குடி வழக்காற்றியல் கண்ணோட்டத்தில் கானுயிர் ஆய்வாளர் தியோடர் பாஸ்கரன் 'முதுவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதைப்போல' எனக் கட்டவிழ்க்கிறார்.

- பறையன் பொங்க வச்சா பகவானுக்கு ஆவாதா?
- சக்கிலியக் குடி நாய் சமயத்துக்கு உதவாது
- நாயக்குளிய்பாட்டி நடுவூலவச்சா வாலக்கொழச்சுகிட்டு பீத்திங்கத்தான போவும்
- பன்றியோடு சேர்ந்தால் கன்றும் மலம் தின்னும்
- நாய் ஏன் கோயிலுக்குப் போகணும் கோயில் காத்தவன் ஏன் தெண்டம் கட்டணும்
- ஆட்டாம்பூழ்க்கையெல்லாம் நாட்டாமை பண்ணுது; கொட்டு மம்பட்டி கொலவை போடுது
- என்னமோ சொன்ன கதையில எலி ரவுக்கை கேட்டுச்சாம் சபையில
- எல்லாரும் பல்லாக்கு ஏறினா சொமக்குறது யாரு
- ஆனைக்கு நீதி சொல்ல பூனை போவலாமா
- கனிகின்றும் துடுய்பே உனக்கு என்ன வெறைப்போ
- மானங்கெட்ட சஞ்சனக்கு மாட்டுக்கறிக்கு வுழுந்து நக்கு
- சன்னியாசிக்கும் ஜாதிமானம் போகாது
- வனத்துல மேஞ்சாலும் இனத்துல சேரணும்
- சக்களத்திக்கும் சக்களத்திக்கும் சண்ட என்னாடி ஜாதிகெட்ட மாப்பிள்ளைக்கு கொண்ட என்னாடி என்பன போன்ற பழமொழிகள் வருண இழிவையும்
- பணக்கார அவுசாரி பந்தியிலே
- ஏழ அவுசாரி சந்தியிலே
- கல்லு வீட்டுக்காரி போனா கழுக்கம்
- கூர வீட்டுக்காரி போனா கூச்சம்
- ஆய்பைக்கு உருவங்குடுத்தவன் ஆசாரி அள்ளிப் போட்டு குழம்பு ஊத்துனவன் பூசாரி
- அரையணா மந்திரி அழச்சும் எந்திரி முக்காத் துட்டு மந்திரி முக்கிகிட்டே எந்திரி
- அஞ்சனக் காரன் முதுகில் வஞ்சனக்காரன் ஏறுவான்
- சன்னியாசியக் கடிச்சநாய்க்குப் பின்னால் நரகமாம்
- சன்னியாசிக்கு முன்னால் மரணமாம்
- மடப்பய கோயிலுக்கு தடிப்பய பூசாரி ஆக்கங்கெட்ட கோயிலுக்கு அருள்கெட்ட பூசாரி
- அகதிக்கு ஆகாயம் துணை
- முற்றுந்திறந்தவனை விட கற்றுச் சிறந்தவனை மேல்
- கட்டிவைத் திருப்பிப் போடா தலை வலி தீருமா? போன்ற பழமொழிகள் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு சார்ந்த இழிவைப் பகடி செய்தும் மூடநம்பிக்கையைக் கண்டித்தும்

கழிவிர்க்கத்தைப் பதிந்தும் நீதி
புகட்டுகின்றன.

காலந்தோறும் சமயவாதிகள் சமயத்துக்குத் தகுந்தாற் போல இடையீடு செய்வதையும் பார்க்கமுடியும். 'பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில் செய்குவோம்' எனும் பாரதி பாடலை இந்துத்துவ மனப்பான்மையோடு, பள்ளிவாசலை இடித்துவிட்டு கோயில் கட்டச்சொல்லியிருக்கிறான் மகாகவி பாரதி என்று புரிந்துகொண்டதைப்போல!

'சட்டியிலிருந்தாதான ஆய்வை வரும்'

எனும் சாதாரணப் பொருள்நிலையில் ஆளப்படும் பழமொழி மனதில் உணர்வும் மூளையில் அறிவும் உள்ள அளவுக்குத்தான் வெளிப்படுத்தப்படும் என்கிற நேர்ப் பொருள் விடுத்து, சமயவாதம் சார்ந்து அனுமானமான பொருளில் சஷ்டியில் விரதம் இருந்தால்தான்; அகப்பையுள் (கருப்பையுள்) குழந்தை நன்கு வளரும் என்று வலிந்து பொருள் கொள்ளப்படுவதை மலினமான கைத் தட்டல்களுக்காக பட்டிமண்டப வாய்வாடகையர் பரப்பி வருவதையும் பார்க்கிறோம்.

'ஊராம் புள்ளைய ஊட்டி வளத்தாத் தன்புள்ள தானே வளரும்' எனும் பழமொழியையும் இவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. பிறருக்கு உதவிகள் செய்யும் பொதுத் தொண்டாற்றினால் இந்தச் சமூகம் உனது அடுத்த தலைமுறையையும் கூட ஏந்திக்கொள்ளும் எனும் தமிழ்மரபின் ஈகைத் திறத்தை விரிந்தபொருளில், தன்னகத்தே கொண்ட இப்பழமொழியைக் குறுக்கி. ஊரான் வீட்டிலிருந்து வந்துள்ள உன்மனைவியை கர்ப்பகாலத்தில் நீ நன்கு பேணுவாயாகில் அவள் வயிற்றிலிருக்கும் உன்பிள்ளை நன்கு வளரும் என்று கொண்டு கூட்டக் காணலாம். இவ்வாறு அவரவர் வசதிக்கேற்ப குறுக்கியும் திரித்தும் கொண்டு கூட்டும் பொருள்கோடலை ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

'மரத்தாலி கட்டி அடிச்ச மாதிரி' எனும் பழமொழியில் வரிகட்டாத விவசாயி வீட்டுப் பெண்களின் தாலியை அறுத்துவிட்டு மரக்கட்டையை அவர்கள் கழுத்தில் கட்டிவிடும் பழைய அரசாங்க

வன்முறையைப் பதிவு செய்யக் காணலாம்.

'சுவரிருந்தால் தான் சித்திரம் வரைய முடியும்' எனும் பழமொழி உத்தப்புரம் ஜாதியவாதிகளால் எழுப்பப்பட்ட சுவர் இடிக்கப்பட்டபோது, சுவரிருந்தால் சித்திரம் வரைய முடியும் என மறுவாசிப்பு செய்யப்பட்டதை இங்கு ஒப்பு நோக்க, காலந்தோறும் கருத்தமைப்புகளில் நேரும் மாற்றங்களையும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும்.

எனவே, பழமொழி நானூறு, காலங்காலமாக வழங்கி வந்த விழுமியங்களின் பிழிவாக, மனிதப் பண்பாட்டைப் பேசுவதோடு ஆளும் வர்க்கச் சார்பையும், அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர் எதிர்க்கேள்வி கேட்டு, எழுந்து விடாமல் சமரசம் கொள்ளும் போக்கையும், உனக்கு விதிக்கப்பட்ட நியதி என, கெட்டிதட்டிப் போன மரபுகளை ஏற்கச் செய்யும் சிந்தனைத் தக்கவைப்பையும், கட்டவிழ்த்துப் பார்க்கவேண்டியுள்ளது.

'வாலறிவன் நற்றாள் தொழார்' என்பதை 'தெய்வம் தொழுதல்' என்ற பொருளில் பார்க்காது, குற்றமற்ற அறிவைத் தொழுதல் (வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவு)... 'இந்திரனே சாலும் கரி' என்பதை இந்திரக் கடவுள் அல்லாது அய்ந்திரம் நூற்புலமை மிக்கோன் எனப் பார்த்தல்...

இப்படிச் சங்கச் செவ்வியல் பெரியாரைத் துணைக்கோடல் மூலம் காட்சித் துலக்கங்கள் நமக்குக் கிட்டுவதோடு, தமிழ்ச் சமூகப் புத்துயிர்ப்புக்கு வழிகோல முடியும்.

சங்கச் செவ்வியல் பதிப்பும் மறுவாசிப்பும்

ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்த நூல்கள் - உரையுடன் பதிப்பித்தவை கோயிற் புராண உரை, திருவள்ளுவர் - பரிமேலழகர், நன்னூல் விருத்தியுரை, திருச்செந்தில் நீரோட்ட யமக அந்தாதி உரை, பிரயோக விவேக உரை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரை, தொல். (சொல்). மருதூர் அந்தாதி உரை, சூடாமணி நிகண்டுவரை, நன்னூல் காண்டிகையுரை, உபநிடத உரை ஆகிய நூல்களைப் பதிப்பித்தார் என்பதோடு, 1851இல் ஆறுமுக நாவலர் எழுதிய பெரிய புராண வசனம் தமிழ் மொழியில் முதன்

முதலாக வெளிவந்த உரைநடை நூல்களில் முதன்மையான பெரிய நூலாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சிவாலய தரிசனவிதி, குளத்தூர் அமுதாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ், கந்தரலங்காரம், ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம், புட்பவிதி, மறைபசையந்தாதி, திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல், அருணகிரிநாதர்வகுப்பு, திருச் செந்தூர் அகவல், விநாயக கவசம், சீவக கவசம், சக்திகவசம், சேது புராணம், தருக்க சங்கிரகம், இலக்கணக்கொத்து, கந்தபுராணம், பதினோராந்திருமுறை, நாவலர் நான்மணி மாலை, இரத்தினச் சுருக்கம், சிதம்பர மான்மியம், வாதப்பிரதிவாத எழுத்துகள்: சைவதூஷண பரிகாரம், யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை (தகவல் வெ.கனகரத்தின உபாத்தியாயரின் ஸ்ரீலக்ஷ்மி அறுமுகநாவலர் சரித்திரம்)

இவ்வாறாக கனதியான பதிப்பாசிரியராகவும் தமிழறிஞராகவும், புகழ்பெற்ற நாவலர், தாம் எழுதிய நூல்களைத் தாமே அச்சுக்கூடம் நிறுவி வெளியிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1851இல் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வண்ணை நகரத்தில் வித்தியாநுபாலன எந்திரசாலை என்ற பெயரில் அந்த அச்சுக் கூடம் தொடங்கப்பட்டது. 1870ஆம் ஆண்டினை அடுத்த பகுதியில் அதே பெயரில் சென்னையிலும் ஓர் அச்சுக்கூடம் தொடங்கப்பட்டது என்று தெரியவருகிறது.

ஆனால் சைவம், சங்கச் செவ்வியல் மரபை அதன் சமயச் சார்பற்ற பின்புலத்தை ஒவ்வாமையோடு பார்த்தது, தமிழ்ச் சமணம், பவுத்தம், ஆசீவகம் போன்றவை இலக்கியம், இலக்கணம், அகராதி, நிகண்டு, மருத்துவம், பழமொழித் திரட்டு, காப்பியப் பங்களிப்பு என, தமிழ்ச் செவ்வியலுக்கு ஆற்றிய அருங்கொடையின் வீச்சை முந்திக் கொண்டு காலச் சக்கரத்தைப் பின்னோக்கி நீட்டி, செவ்வியல் காலத்திலிருந்தே சைவம் தழைத்திருந்தது எனும் ஒரு மாயை முயற்சிக்காக பல உள்ளடி வேலைகளைச் செய்ததாகத் தெரிகிறது. சங்கச் செவ்வியல் சுவடிகளிலிருந்தும் பதிப்பிக்க வாளாவிருந்தது, விதிவிலக்காக

திருக்குறளை, அதுவும் காலம் கடந்து பரிமேலழகர் உரையைத்தான் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்தார். (முன்னமே அயோத்திதாசரின் தாத்தா எல்லப்பன் கொடுத்த சுவடியை எல்லீசர் பதிப்பித்ததும் தஞ்சையிலிருந்து ஞானப்பிரகாசர் பதிப்பித்ததும் நிகழ்ந்தேறிய பிறகு) சைவம். ஆரியமாயை குறித்து மட்டுமல்ல சைவமாயை குறித்தும் மிகக்காத்திரமாக ஆய்வுகள் மேற்கிளம்ப வேண்டியிருக்கிறது,

"சமயம் என்ற பழம்சரக்கு புதிய ஊடகத்தில் புற்றீசலென உருவான வரலாற்றைப் பார்க்கிறோம். பெரிய புராணம், திருமுருகாற்றுப்படை முதலான சைவ சமய நூல்களுக்கு உரை எழுதுதல் மற்றும் பதிப்பித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்த நாவலர், சங்க நூல்கள் மீது கவனம் செலுத்தாமல் போனது, நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய செய்தியாகும். இதனை நாவலர் செய்த வரலாற்றுப்பிழை என்றே மதிப்பிடலாம். 1850களில் தம்மிடம் இருந்த சங்க இலக்கியச் சுவடிகளைத் தமிழ் சைவப் பாரம்பரியத்தில் உருவாகி வந்த நாவலர் பதிப்பித்து வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பாரேயானால், பின்னர் 'தமிழ்த் தாத்தா' உருவாக வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்காது. தமிழ்த் தாத்தாவிற்கு வாய்ப்பளித்து, ஆறுமுக நாவலர் கண்ணை மறைத்தது மதம். மதம் எல்லாக் காலங்களிலும் மதம் பிடித்தே செயல்படுவது 'வரலாற்றின் முடிவு' எனத் திறனாய்கிறார் வீ.அரசு.

இந்த ஆறுமுகநாவலர்தான் சமணச்செட்டிச்சி கண்ணகிக்கு ஏன் சிலை என்று கேட்டவர் என்பதும், இவருடைய சைவ வாரிசு கதிரைவேற்பிள்ளைதான், "இவ்வளவு புராணப் புளுகுகள் படைப்புகளுக்குள் வந்தது பற்றியெல்லாம் உங்களைப்போன்ற அறிஞர்கள் சிந்திக்க மாட்டீர்களா?" என்றவாறு கேட்டதற்காக "உம்மைச் சந்திக்க வந்தமையே தவறு" அதுவும் நீர் கொடுத்த பாலை வாங்கிக் குடித்தது அதைவிடத் தவறு என்று சொல்லி, பெரியார் கொடுத்து உபசரித்த பாலை விரல்விட்டு வாந்தியாக எடுத்தவர் என்பதும், இந்த மரபிலேதான் கைலாசபதி, சமக்கிருத்திற்கும் தமிழுக்கும் இருந்த

அக்காள் தங்கை உறவைப் பாதிரிமார்கள் கெடுத்தார்கள் என்று புலம்பியதும், இந்த வரிசையில் தான் திராவிட இயக்கம் கதாகாலட்சேப வடிவில் தமிழ்மரபில் புகுந்து தமிழ்ச் சிந்தனை மரபைப் பிற்போக்காக்கிய இராமாயணத்தை எதிர்த்து இயங்க, ப.ஜீவானந்தம் இராமாயணத்தைப் பரப்ப முனைந்து மாபெரும் வரலாற்றுப் பிழைசெய்தார் என்பதையும் பார்க்கவேண்டியுள்ளது.

கண்ணைத்திறந்திருக்கும்போதுமண்ணள் ளிக் கொட்டுவதைப் போல 4489 ஆண்டுகள், 489 புலவர்கள், இறைவனே இருந்து லாடு சிவா அண்டு சன் ஆப் லாடு சிவா ஆகியோர் சங்கமேறி தமிழ் வளர்த்தார்கள் எனும் பொய்யும் புனைவும் கொண்ட இறையனார் களவியலை செம்மொழிப் பட்டியலில் சோணகிரிகள் சேர்த்தது... வளையாபதியும் குண்டலகேசியும் சரிவரக் கிடைக்காததால் பெரியபுராணத்தையும் கம்பராமாயணத்தையும் அயம்பெரும் காப்பியப் பட்டியலில் சேர்க்க அஞ்ஞானங்கள் தினமணியில் எழுதியது(10 சதவிகித இட ஒதுக்கீடு போல சைவ வைணவ இடஒதுக்கீடு) ஊசிமுறி பூர்ணம்பிள்ளை சங்கநூல் மாதிரியே போலிமையாய் எழுதிய இன்னிலை கைநினை திரிபாக்கம் போலவே எழுதிச் சேர்த்த வரலாறுள்ள தமிழ் மண்ணில் திருமுருகாற்றுப்படை, பரிபாடல் சங்க நூல்களுக்குப் பிற்பட்டவையாக இருக்கலாம் என வையாபுரிப்பிள்ளை சொல்ல அதுபற்றி, தர்க்க நியாய விவாதமின்றி, வக்கீல்கள் இப்படித்தான் பொய் சொல்வார்கள் என, தண்டமிழாசான்கள் கடந்து போனது ... மாற்றுச் சிந்தனையை அழித்தொழித்த அனல்வாதம் புனல்வாதம் பற்றிப் பெரிதும் தர்க்க நியாய உரையாடலைத் தமிழ்ச்சமூகம் நிகழ்த்த வேண்டியதன் அவசியம்... ஆசாரக்கோவை தமிழ் மரபின் அபசாரக் கோவை என பெரியாரியல் வெளிச்சத்தில் நான் எழுதிய கட்டுரை.... எனப்பல தளங்களில் ஆழமும் விரிவும் தேடிப் பயணமாக வேண்டியிருக்கிறது.

இந்நிலையைத்தான் காலஞ்சென்ற அறிஞர்களும் காலஞ்செல்லாத பல தமிழறிஞர்களும் எனும் பெரியாரின் தொடர்

சுட்டுகிறது. (இன்னமும் ஆக்கப் பூர்வமாகக் காலத்திற்கும் பயனளிக்க வேண்டுமெனவே இத்தகு சொல்லாடல்களைப் பெரியார் பயன்படுத்தினார். காலஞ்செல்லாத எனும் தொடரைப் பெரியார்தான் முதன்மையாக உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது.)

நிறைவுரை:

தனிநாயக அடிகளின் தமிழ் பக்திமொழி எனும் வரையறை மீதான எதிரீடு இங்கு அழுத்தமாகப் பதிய வேண்டியிருக்கிறது, சமயச்சார்பற்ற வளமான புலமை மரபு நம்மிடம் இருக்க, பக்தி என்பது நீள்நெடும் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஒரு சிறுபகுதி. அவ்வளவே! அதுவும் செவ்வியல் காலத்திற்குப்பிந்தைய ஒருபகுதி. அவ்வளவே! ஆனால், இதில் முரணிக்கொண்டு பிரெஞ்சு மொழி - காதலின் மொழி, இத்தாலி மொழி - வணிகத்தின் மொழி, தமிழ் - பக்தியின் மொழி என, தனிநாயகர் வரையறை செய்தது பொருத்தமற்றதும் முழுமையற்றதும் தர்க்கமற்றதும் ஆகும் என அறுதியிடலாம். இப்படி, விரிந்து பரந்து ஆய்வுக் களம் கண்முன்னே விரிந்து கிடக்கிறது. பெரியாரைத் துணைக் கோடல் எனும் வெளிச்சத்திலிருந்து, மேலாய்வுகளும் மீளாய்வுகளும் மென்மேலும் துலங்கப்படல் வேண்டும்.

மாட்டேற்றுக் குறிப்பு நூல்கள் :

1. செவ்வியல் தமிழ், ம.வே.பசுபதி (பதி), தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 2010
2. இந்திய இலக்கியக் கோட்பாடுகள், சூழல்பொருத்தம், கெ.அய்யப்ப பணிக்கர், (மொ.பெ) மனோகரன், மாற்று வெளியீடு, சென்னை, 2015
3. கல்லாடம், பாட நூல், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 2016
4. சிலப்பதிகாரம் மறுக்கப்பட்ட நீதியும் மறைக்கப் பட்ட உண்மைகளும், வெ. பெருமாள் சாமி, பாரதி புத்தகாலயம், 2017

5. பெரியாரின் இலக்கியச் சிந்தனைகள் - இரா.மணியன், புரட்சிப்பாதைப் பதிப்பகம், 10, சுவகர்லால் நேரு சாலை,கோயம்பேடு, சென்னை , 2007.
6. நிழல் காண்மண்டிலம் -சங்கச்செவ்வியல் வாசிப்பும் மறுவாசிப்பும், தெ.வெற்றிச்செல்வன், முக்கூடல் வெளியீடு,2015
7. சொலவடைகளும் சொன்னவர்களும், ச.மாட்சாமி, எதிர் வெளியீடு, சென்னை, 2018
8. நவீன கோட்பாட்டு ஆய்வுகள், பொ.ந. கமலா, கால்யா, பெங்களூர் , 1999
9. பழந்தமிழில் புதிய பார்வை, அ.ப.பாலையன், சீதை பதிப்பகம்,சென்னை,2007
10. தமிழர் உண்மை வரலாறு,கேப்டன் க லி ய பெ ரு ம ா ள் , ப ா ல ம் வெளியீடு,சென்னை 2010
11. தலித் பார்வையில் தமிழ்ப் பண்பாடு, ராஜ்கௌதமன், அடையாளம் பதிப்பகம், 2018.
12. இருண்ட காலங்களும் பொற் காலங்களும், பொ.வேல்சாமி, காலச்சுவடு, 2009.
13. தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்வியல் , ந.சுப்புரெட்டியார், 1995.
14. ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், வெ.கனகரத்தின உபாத்தியாயர், இலங்கை, 1882.
15. தமிழகத்தில் அடிமைமுறை , ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், காலச்சுவடு வெளியீடு, 2017.
16. பழமொழிகளும் விளக்கங்களும், மஞ்சை வசந்தன், சுயமரியாதைப் பிரச்சார நிறுவன வெளியீடு, சென்னை, 2018.
17. பழமொழிகளும் விளக்கங்களும், புஷ்பவனம் குப்புசாமி,சென்னை, 2015.
18. ஈ.வெ.ராமசாமி என்கிற நான், பசு கவுதமன், பாரதி புத்தகாலயம்,சென்னை, 2018.

19. தமிழர் இயங்கியல், க. நெடுஞ்செழியன், மனிதம் வெளியீடு, திருச்சிராப்பள்ளி, 2000.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

பேரா.தென்னவன் வெற்றிச்செல்வன் கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, என 25 நூல்களின் நூலாசிரியர்; இரு குறும்பட, ஆவணப்பட இயக்குநர்; கற்கை மற்றும் ஆய்வு நெறியாளர்; பாடத்திட்ட வல்லுநர்; பொழிவாளர் எனப் பன்முகத் தளத்தில் கால் நூற்றாண்டாகப் பணியாற்றி வருபவர்.

அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து, கனடா, டென்மார்க், நார்வே, நெதர்லாந்து, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, ஸ்வீடன் போன்ற நாடுகளின் புகலிடத் தமிழ்க் கவிதைகள் குறித்து, தமிழில் 2004-இல், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக அயலகத் தமிழியல் துறையில் முதன்மையான ஆய்வை நிகழ்த்தி, அத்துறையில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருபவர்.

இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரீசியஸ், பர்மா போன்ற நாடுகளில் களப்பயணம் மேற்கொண்டும், கருத்தரங்குகள் / ஆய்வரங்குகளில் ஆய்வுரை யாற்றியும், அயலகத் தமிழாசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் ஆழ்நிலைத் தமிழ்ப் பயிற்றியும் பன்னாட்டளவிலான தமிழ் வளர்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டு வருபவர். சிறந்த நூலாசிரியர் விருது, சிறந்த ஆவணப்பட இயக்குநர் விருது, ஆசிரியச் செம்மல் விருது போன்ற விருதுகள் இவரது பணிகளுக்கு ஏற்பிசைவு அளித்துள்ளன.